- บทที่ 1 -
ลานอันเงียบเหงาวสันต์ผ่านพ้น

ยามสอง[1] แล้ว โคมไฟในห้องทรงพระอักษรยังคงสว่าง

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่ที่เพิ่งขึ้นครองราชย์ได้ไม่กี่ปีกลับไม่อาลัยตำหนักใน เอาแต่อ่านอนุมัติฎีกาด้วยวิริยอุตสาหะ...ผู้คนวงนอกคงต้องนึกสรรเสริญพระองค์เป็นแน่ มีเพียงเหยียนจูที่คุกเข่าอยู่ใต้โต๊ะและใช้ปากกับลิ้นปรนนิบัติอวัยวะตรงหว่างขาฮ่องเต้ที่รู้ว่า ฮ่องเต้พระองค์ใหม่ผู้นี้หาได้ห้าวหาญเปี่ยมคุณธรรม ขยันหมั่นเพียรรู้มารยาทอย่างที่ผู้คนเล่าลือกัน แต่กลับเป็นคนฉุนเฉียวโหดเหี้ยมสำส่อนเอาแต่ใจ หากไม่เพราะบัลลังก์ที่เพิ่งขึ้นครองยังไม่มั่นคงพอเกรงว่าป่านนี้คงทนไม่ไหว ฉีกหน้ากากแห่งความเสแสร้งออกไปนานแล้ว

หลี่ฟู่มือหนึ่งพลิกเปิดฎีกา อีกมือยื่นไปใต้โต๊ะ ตบหน้า

---

[1] สมัยโบราณจีนแบ่งช่วงเวลาตอนกลางคืนออกเป็นห้ายาม โดยยามหนึ่งเริ่มเวลา 19.01-21.00 น. ดังนั้นยามสองจึงเป็นเวลา 21.01-23.00 น.

เหยียนจูหนึ่งที ก่อนบริภาษว่า

“มัวคิดอะไรอยู่ถึงไม่ตั้งใจทำ ให้มันคล่องแคล่วว่องไวหน่อย”

เหยียนจูไม่กล้าแบ่งสมาธิไปค่อนขอดพระองค์ในใจอีก ตั้งอกตั้งใจปรนเปรออีกฝ่ายอย่างจดจ่อ เขาติดตามฮ่องเต้มาหลายปี ถูกอบรมสั่งสอนจนซ่ำซองแล้ว เขาใช้ริมฝีปากห่อฟันไว้อย่างระมัดระวังก่อน ป้องกันไม่ให้ตัวเองทำให้กษัตริย์ผู้โหดร้ายบาดเจ็บ จากนั้นทั้งดูดและกลืนโดยไม่สนใจความปวดเมื่อยของกระพุ้งแก้ม ใช้ลิ้นไล้เลียเป็นบางครั้ง แก่นมังกรค่อย ๆ แข็งขึ้นในที่สุด หลี่ฟู่พรูลมหายใจออกมาเบา ๆ ด้วยความสบาย ขณะกำลังเกษมสำราญกับการปรนนิบัติ เสียงรายงานของขันทีตำหนักในก็ดังขึ้นกะทันหันจากข้างนอก

“ซั่งต้าฟู[2] ใต้เท้าเฉาเหยียนขอเข้าเฝ้า...”

หลี่ฟู่เป็นถึงโอรสสวรรค์องค์ปัจจุบัน แต่ได้ยินแล้วกลับตกใจจนจับพู่กันหมึกสีชาดในมือไว้ไม่อยู่ หมึกสีชาดปาดลงไปบนฎีกาหนึ่งขีด พระองค์รีบคว้ากางเกงขึ้นมาพลางยกขาถีบเหยียนจูออกไป รับสั่งเสียงเร่งร้อน

“เร็ว ๆ! ออกไปเร็วเข้า!”

ท่าทางลนลานเหมือนชายชู้ที่แอบมีสัมพันธ์กับภรรยาผู้อื่นอย่างไรอย่างนั้น

เหยียนจูผ่านการฝึกฝนมามาก จึงไม่มีทีท่าตื่นตระหนก เพียงสะกิดปลายเท้าเบา ๆ ก็ผลุบร่างออกไปทางหน้าต่าง ไม่ทำให้ใบไม้

---

[2] เป็นชื่อตำแหน่งขุนนาง ยุคก่อนสมัยฉินแบ่งตำแหน่งขุนนางเป็นสามขั้น ได้แก่ ชิง ต้าฟู ซื่อ ตามลำดับ แต่ละลำดับยังแยกย่อยเป็น ซั่ง จง ซย่า ซั่งต้าฟูเป็นตำแหน่งขุนนางขั้นสูงสุดของต้าฟู

ของต้นไม้ในกระถางริมหน้าต่างกระดิกด้วยซ้ำ ว่องไวปราดเปรียวโดยแท้ แต่ยามนี้หลี่ฟู่หรือจะมีอารมณ์ชื่นชม พระองค์สะบัดแขนเสื้อและมองชายเสื้อด้านล่าง เมื่อเห็นว่าไม่มีพิรุธอะไรจึงกระแอมไอก่อนรับสั่ง

“รีบเชิญ!”

คำว่า ‘เชิญ’ ยังเอ่ยมิทันสิ้นกระแส ประตูห้องทรงพระอักษรก็ถูกถีบเปิดเข้ามา ผู้มาท่าทางวางโต ไม่คุกเข่าทำความเคารพ เพียงประสานมือเอ่ยว่า

“ถวายบังคมฮ่องเต้”

อีกทั้งน้ำเสียงยังไม่มีความเคารพนบนอบแม้แต่น้อย

ขันทีใหญ่ไช่เยวี่ยที่ตามอยู่ข้างหลังรู้กาลเทศะ มิเพียงไม่ตำหนิ ยังรีบถอยออกไปและปิดประตูให้ดี พานางกำนัลและข้ารับใช้รอบ ๆ ออกไปที่เรือนนอก บริเวณรอบห้องทรงพระอักษรจึงเหลือเพียงองครักษ์อวี้เซวี่ย[3] องครักษ์ลับที่เร้นกายอยู่บนหลังคา

หออวี้เจินที่ตั้งอยู่ในส่วนลึกของวังหลวง ภายนอกเป็นสถานที่เลี้ยงนกหายากเพื่อให้เชื้อพระวงศ์ชื่นชม แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นสถานที่บ่มเพาะองครักษ์ลับฝีมือเยี่ยมยอดที่จงรักภักดีต่อฮ่องเต้เพียงผู้เดียว คนในนั้นจะถูกลบชื่อแซ่ของตัวเอง กลายเป็นพิราบสื่อสารหรือเหยี่ยวนักล่าให้ฮ่องเต้...อาจมีบางคนต้องกลายเป็นนกคีรีบูนให้ฮ่องเต้เล่นสนุกด้วย

---

[3] อวี้ เป็นคำศัพท์ยกย่องที่ใช้กับการกระทำหรือข้าวของที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์ เซวี่ยเป็นนกชนิดหนึ่ง อวี้เซวี่ยจึงหมายถึงนกของกษัตริย์ ในที่นี้ใช้เปรียบเปรยถึงองครักษ์ลับของฮ่องเต้ที่ใช้หอเลี้ยงนกเป็นฉากบังหน้า

ลู่ชิงใช้สายตาเย็นชามองผู้มาถึงที่มีท่าทีผ่อนคลาย เหลือบมองคอเสื้อของอีกฝ่ายที่ยังไม่ผูกให้เรียบร้อยอย่างเฉยชาโดยไม่กล่าวอะไร กลับเป็นเหยียนจูที่เอ่ยปากอย่างกระอักกระอ่วน

“ให้ท่านเฝ้าอยู่คนเดียวครึ่งคืน ลำบากแล้ว”

ลู่ชิงกล่าวว่า

“ไม่เป็นไร ถึงอย่างไรก็เป็นการปรนนิบัติเจ้านายเหมือนกัน”

เหยียนจูรู้ว่าเขาประชดเสียดสี ได้แต่ยิ้มทำเป็นฟังไม่รู้เรื่องทั้งสองเงียบไปชั่วขณะหนึ่ง ในค่ำคืนเงียบสงัด เสียงในห้องทรงพระอักษรที่ถูกปิดลงไปแล้วมิอาจรอดพ้นหูอันว่องไวขององครักษ์อวี้เชวี่ยได้

“จื่อซี เจ้ามาได้อย่างไร แล้วดูเจ้าสิ กลางคืนอากาศเย็นลมแรง ไฉนจึงไม่สวมเสื้อคลุมอีกสักตัว”

หลี่ฟู่มิเพียงไม่รู้สึกว่าผู้มาเฝ้าล่วงเกินตน ปิดประตูลงแล้วยังประจบเอาใจอีกฝ่าย

ใบหน้างามเฉิดฉันของเฉาเหยียนเยียบเย็น ปัดมือของหลี่ฟู่ที่ยื่นเข้ามาออก แค่นเสียงเอ่ยว่า

“ถ้าข้าไม่มา จะรู้ได้อย่างไรว่าฮ่องเต้พระองค์ใหม่ของพวกเราขยันขันแข็งและรักใคร่ราษฎรถึงเพียงนี้”

เขากล่าวพลางมองไปรอบด้าน ตรวจดูหลังชั้นหนังสือ เดินไปหน้าตั่งเหมือนกำลังค้นหาบางสิ่ง แต่กลับไม่พบอะไร

หลี่ฟู่กระโจนเข้าใส่อีกฝ่ายทางด้านหลังเหมือนลูกสุนัขป่าโอบกอดเขาไว้ ขบเม้มติ่งหูเขาเบา ๆ

“เดิมทีเราก็อยากเป็นฮ่องเต้ที่ดีขยันขันแข็งและรักใคร่ราษฎร แต่พอเห็นเจ้าแล้วกลับอดใจไม่อยู่ ได้แต่เป็นฮ่องเต้มัวเมาที่หมกมุ่นกับความใคร่”

เฉาเหยียนขืนตัวต่อต้านพลางตวาด

“ถอยห่างออกจากข้า!”

แต่ยิ่งเขาดิ้นรน หัวใจของหลี่ฟู่กลับยิ่งฮึกเหิม กอดรัดเขาแน่นกว่าเดิมไม่ยอมปล่อยมือ

“จื่อซีคนดี จื่อซีที่น่ารัก หอมแก้มเราหน่อยสิ มา...”

หลังจากนั้นเป็นเสียงยื้อยุดและเสียงฉีกเสื้อผ้าอาภรณ์ของสองคน สุดท้ายแปรเปลี่ยนเป็นเสียงหอบครางแผ่วเบาชวนให้คนคิดฟุ้งซ่าน ในฐานะองครักษ์อวี้เชวี่ยที่ผ่านการฝึกฝนเป็นอย่างดีและต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างสุดความสามารถ เหยียนจูที่ได้ยินทุกอย่างหน้าไม่เปลี่ยนสี ตั้งใจสังเกตการณ์ว่ารอบห้องทรงพระอักษรมีความเคลื่อนไหวใดผิดปกติหรือไม่ กลับเป็นลู่ชิงที่อดกลั้นไม่อยู่ เอ่ยว่า

“ใช้เรือนร่างปรนนิบัติเจ้านาย ถึงอย่างไรก็มิใช่หนทางที่ยั่งยืน”

ไม่รู้กำลังกล่าวถึงใครกันแน่

เหยียนจูเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจังว่า

“พี่ชิง เวลาปฏิบัติหน้าที่ห้ามสนทนากัน”

ลู่ชิงโมโห แค่นเสียงหนึ่งทีแล้วไม่สนใจเขาอีก แต่ผ่านไปครู่หนึ่งกลับหันมาพิจารณาใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่ายอย่างอดไม่ได้

น่าเสียดาย น่าเสียดาย...

แม้จะไม่งดงามเจิดจรัสดุจทองคำและอัญมณีอย่างเฉาเหยียน แต่รูปโฉมก็เกลี้ยงเกลาดุจหยก เป็นองครักษ์อวี้เชวี่ยที่เปี่ยมความสามารถ ไฉนจึงไม่เลือกเส้นทางเดินให้ดีหนอ

เดิมทีเจ้าเป็นคนงาม ไยจึงต้องเป็นชายบำเรอ

“ไฉนจึงเหม็นขนาดนี้!”

เสียงเอะอะโวยวายดังมาจากบริเวณที่ไม่ไกลออกไป ตามด้วยเสียงบ่นแหลมสูงของผู้หญิงหลายคน มือของเหยียนจูที่ถือไม้กวาดอดชะงักมิได้ ไม่นานคนกลุ่มนั้นเดินเข้ามา ขันทีสามคน นางกำนัลสี่คน ห้อมล้อมสตรีรูปโฉมงดงามเรือนร่างอวบอิ่มในชุดอาภรณ์หรูหราคนหนึ่ง ขันทีที่เดินนำตวาด

“บังอาจ! เจอหวากุ้ยเหริน[4] แล้วยังไม่ทำความเคารพอีก”

เหยียนจูรีบวางไม้กวาดในมือ คุกเข่าทำความเคารพ

“ข้าน้อยถวายบังคมหวากุ้ยเหริน ขอให้หวากุ้ยเหรินมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง”

หวากุ้ยเหรินยกผ้าเช็ดหน้าแพรปิดจมูก ปรายตามองไม้กวาดของเหยียนจู

“เจ้าเป็นคนรับผิดชอบปัดกวาดมูลนกในหออวี้เจินรึ เหตุใดที่นี่จึงเหม็นขนาดนี้ เป็นเพราะเจ้าละเลยหน้าที่ใช่หรือไม่”

เหยียนจูก้มหน้าตอบ

“ข้าน้อยทำงานไม่เรียบร้อย ขอหวากุ้ยเหรินโปรดอภัยด้วย เรือนทิศตะวันออกเฉียงใต้ด้านหน้าเลี้ยงนกยูงไว้ ข้าน้อยเพิ่งเก็บกวาดอย่างหมดจด หวากุ้ยเหรินสามารถไปชื่นชมอย่างสบายใจได้พ่ะย่ะค่ะ”

“ฮึ! ขอให้เก็บกวาดแล้วจริงๆ เถอะ! ถ้าทำให้รองเท้าข้า

---

[4] ลำดับศักดิ์ของสตรีในวังสมัยโบราณ โดยทั่วไปเรียงลำดับดังนี้ หวงโฮ่วหรือฮองเฮา ถือเป็นประมุขของฝ่ายใน หวงกุ้ยเฟย กุ้ยเฟย ซายาชั้นเฟย เจ้าจอมชั้นผิน เจ้าจอมชั้นกุ้ยเหริน (พระสนม) รองจากนั้นคือนางกำนัลและนางในทั่วไปซึ่งแบ่งชั้นและมีคำเรียกแตกต่างกันตามยุคสมัย

สกปรก ข้าจะทูลฮ่องเต้ให้ตัดหัวเจ้าซะ!”

กล่าวจบก็มุ่งหน้าไปเรือนทิศตะวันออกเฉียงใต้ โดยมิได้สั่งให้เหยียนจูลุกขึ้น

เหยียนจูก้มหน้าเฝ้ารอให้คนกลุ่มนั้นจากไปเงียบ ๆ ไม่เอะอะโวยวาย ได้แต่ยิ้มขื่น

หวากุ้ยเหรินเป็นคนโปรดคนใหม่ของฮ่องเต้ในช่วงนี้ ถูกพลิกป้ายชื่อติดต่อกันมาสิบวันแล้ว ตอนนี้ไม่มีใครเทียบบารมีนางได้ ปกติหออวี้เจินแห่งนี้ไม่มีคนที่ตั้งใจดูนกมาเยือนสักเท่าไร มีแต่คนที่เพิ่งเข้าวังอย่างนางเท่านั้นแหละที่สนใจ ได้ยินมานานแล้วว่านางหยิ่งยโสโอหัง ไม่คิดว่าวันนี้จะได้เจอกับตัวเอง

เขาคุกเข่าอยู่อย่างนี้นั้นจนถึงยามเว่ย[5]

เหยียนจูเคยผ่านการฝึกฝนอย่างเข้มงวดและยากลำบาก การคุกเข่าเดิมทีไม่มีอะไร เพียงแต่ข้างกายเขามีมูลนกที่เพิ่งกวาดมารวมกันกองหนึ่ง พอถูกแดดส่อง กลิ่นนั้นช่าง ‘อบอวลยากจะบรรยาย’ กระนั้นฐานะขององครักษ์อวี้เชวี่ยเป็นความลับของราชวงศ์ หากมิใช่ตอนปฏิบัติหน้าที่ เขาก็เป็นเพียงขันทีผู้ทำหน้าที่ปัดกวาดหออวี้เจินแห่งนี้เท่านั้น เจ้านายยังไม่สั่งให้เขาลุก เขาจะกล้าลุกขึ้นได้อย่างไร

ในวังหลวงกว้างใหญ่แห่งนี้ คนที่จะสั่งให้เขาลุกขึ้นโดยไม่ต้องขออนุญาตจากหวากุ้ยเหรินก่อน เกรงว่าคงมีเพียงสองท่านเท่านั้น ท่านหนึ่งคือฮองไทเฮาในวังหนิงสี่ ส่วนอีกหนึ่งคือฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ท่านแรกย่อมไม่สนใจความเป็นความตายของขันทีตำแหน่งเล็ก ๆ อย่างเขาอยู่แล้ว ส่วนอีกท่านนั้น...

---

[5] คือช่วงเวลา 13.01-15.00 น.

ช่างมันเถอะ เจอเขาแล้วมีแต่จะยุ่งกว่าเดิม

ทว่าแม้เขาไม่อยากหาเรื่องยุ่ง เรื่องยุ่งกลับเป็นฝ่ายมาหาเขาเอง

หลี่ฟู่กอดอก เดินวนรอบตัวเขาอย่างอารมณ์ดี ใบหน้างดงามเปี่ยมเสน่ห์เต็มไปด้วยรอยยิ้มมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น ถามว่า

“เจ้าคุกเข่าอย่างนี้มานานเท่าไรแล้ว”

“ทูลฝ่าบาท ข้าน้อยเริ่มคุกเข่าตั้งแต่ยามเฉิน[6] พ่ะย่ะค่ะ”

หลี่ฟู่ย่อตัวลงโดยไม่ห่วงภาพลักษณ์ บีบคางเหยียนจูพลางพิจารณาหยาดเหงื่อหลายหยดที่ผุดซึมบนใบหน้าเขา ยิ้มพลางเอ่ยว่า

“เรารู้สึกว่าท่าทางของเจ้ายามสวมชุดขันทีคุกเข่าเช่นนี้น่าสนใจนัก ปรนนิบัติเราครั้งหน้าเจ้าแต่งตัวเช่นนี้ก็แล้วกัน”

เหยียนจูหน้าแดง โมโหตัวเองที่ไม่อ่อนแอกว่านี้สักหน่อย จะได้กระอักโลหิตใส่หน้าทรราชผู้นี้ให้ตายไปเลย เขาเงยหน้ามองไช่เยวี่ยด้านหลังหลี่ฟู่ หวังให้เขากล่าวว่า

‘ฝ่าบาท ทำเช่นนี้ผิดกฎธรรมเนียมในวัง’

ทว่าอีกฝ่ายกลับเพียงเหลียวซ้ายแลขวา ความสามารถในการแกล้งหูหนวกเป็นใบ้เก่งกว่าตนมากนัก เหยียนจูจึงได้แต่กลืนโลหิตคำนั้นกลับลงท้อง

หลี่ฟู่ลุกขึ้นและดึงเหยียนจูขึ้นมาด้วย

“ไปเถอะ ไปดูว่าฝีมือของเจ้าถดถอยลงบ้างหรือไม่”

---

[6] คือช่วงเวลา 07.01-09.00 น.

ห้องขนาดเล็กในหออวี้เจินที่ใช้สำหรับเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดไม่สะดุดตาแต่อย่างใด แต่ไม้กระดานตรงมุมห้องกลับขยับได้ เมื่อแตะถูกกลไก ไม้กระดานจะเลื่อนออก เผยให้เห็นบันไดยาวทอดไปสู่ข้างล่าง ซึ่งเป็นศูนย์บัญชาการที่แท้จริงของหออวี้เจิน เป็นลานฝึกขององครักษ์อวี้เซวี่ยและสถานที่ทำงาน

ในห้องโถงร้อยสกุณาที่แสงโคมวูบไหวมีคนมาชุมนุมกันร้อยกว่าคน ยืนแบ่งเป็นสามแถวอย่างเรียบร้อย พวกเขาเห็นเหยียนจูเดินตามโอรสสวรรค์เข้ามา สีหน้าไม่แสดงอาการแปลกใจแม้แต่น้อย เหมือนเช่นทุกครั้ง กงซุนเหยาผู้ดูแลหออวี้เจินนำทุกคนคุกเข่าถวายบังคมหลี่ฟู่ จากนั้นสละที่นั่งตำแหน่งประธานให้เขา

หลี่ฟู่ไม่รีบร้อนนั่งลง แต่ผลักเหยียนจูไปกลางโถง กล่าวเสียงเกียจคร้านว่า

“กฎเดิม! ใครชนะเขาได้มารับทอง!”

สายตานับร้อยคู่พุ่งไปยังเหยียนจู ในจำนวนนั้นมีทั้งเคียดแค้นริษยา หวาดหวั่นครั่นคร้าม ส่วนแววตาละโมบและมุ่งมั่นของคนที่เข้ามาใหม่ก็มีไม่น้อย

วันนี้เป็นวันสำคัญขององครักษ์อวี้เซวี่ยที่หนึ่งปีมีหนึ่งหน เรียกชื่อว่า ร้อยสกุณาคืนสู่รัง

หากมิใช่คนที่กำลังปฏิบัติภารกิจสำคัญและเร่งด่วนเป็นพิเศษแล้ว ทุกคนล้วนต้องกลับมาร่วมงานนี้ วันนี้ของทุกปีจะมีการคัดคนออกด้วยการตัดสินแพ้ชนะ คัดเลือกองครักษ์อวี้เซวี่ยที่มีชื่อในทะเบียนใหม่อีกครั้ง โดยมีเป้าประสงค์เพื่อให้องครักษ์อวี้เซวี่ยพัฒนาความสามารถของตนอยู่ตลอดเวลา

องครักษ์อวี้เซวี่ยแบ่งเป็นสามหน่วยย่อย หน่วยที่มีชื่อในทะเบียนอย่างเป็นทางการคือ หงส์เพลิง และ นกยูงน้ำเงิน ส่วน

อีกหน่วยคือ กระเรียนขาว เป็นสมาชิกใหม่

ในงานร้อยสกุณาคืนสู่รัง หงส์เพลิงกับนกยูงน้ำเงินจะจับไม้สั้นไม้ยาวเพื่อหาคู่ประลอง ฝ่ายแพ้ต้องรับการท้าทายจากกระเรียนขาว หากแม้แต่การท้าประลองของกระเรียนขาวยังพ่ายแพ้ตำแหน่งย่อมถูกแทนที่ด้วยกระเรียนขาวที่เป็นฝ่ายชนะ

ไม่ว่าจะถูกผลักมาที่ตำแหน่งนี้กี่ครั้ง เหยียนจูยังคงไม่ชินกับสายตาเหล่านี้ เขายังจำความหวาดกลัวตอนหลี่ฟู่โยนเขาออกมาตรงนี้เป็นครั้งแรกในปีนั้นได้ ตอนนั้นเขายังเป็นเด็กชายไว้ผมจุกตัวเล็กๆ ไม่รู้ว่าที่นี่คือแห่งหนใด และไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ในหัวมีความคิดเพียงประการเดียว...

ข้าอยากกลับบ้าน

“บ้าน? ที่นี่ก็คือบ้านของเจ้าในอนาคตไงล่ะ”

หลี่ฟู่ในวัยหนุ่มที่ตอนนั้นยังเป็นไท่จื่อ[7] ยิ้มหยัน

“ลืมครอบครัวและเพื่อนฝูงของเจ้าในอดีตซะเถอะ ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าอยู่ที่นี่หรอก พวกเขาอาจคิดว่าเจ้าพลัดตกน้ำและจมน้ำตายไปแล้ว หรืออาจคิดว่าเจ้าถูกลักพาตัวไปขายเป็นทาสของชาวอี๋[8] แล้ว แต่ไม่มีทางรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ มีชีวิตอยู่ในนี้แน่ๆ”

“พูดจาเหลวไหล! ปล่อยข้ากลับไป! ปล่อยข้ากลับไปนะ!”

ล้อกันเล่นหรืออย่างไร บ้านของเขาอยู่บนถนนเสียงอันนอกวังหลวงนี้เอง ที่นั่นมีพ่อกับแม่และยังมีพี่สาวผู้งดงามอีกหนึ่งคน

“กลับไปไม่ได้แล้ว”

หลี่ฟู่ในวัยหนุ่มดูอ่อนโยนกว่าตอนนี้ ดวงหน้าหล่อเหลาเวลา

---

[7] หมายถึง รัชทายาท

[8] ชื่อเรียกชนกลุ่มน้อยทางทิศตะวันออกของจีน

ยิ้มดูมีเสน่ห์อย่างยิ่ง แต่แววตากลับเย็นชาโหดเหี้ยมมากกว่าอายุ

“เว้นเสียแต่เจ้าจะเอาชนะทุกคนที่นี่ได้ และสร้างความดีความชอบครั้งใหญ่ ให้เสด็จพ่อเลื่อนตำแหน่งเจ้าไปอยู่ในราชสำนัก หาไม่แล้วเจ้ามีสองทางเลือกเท่านั้น คือมีชีวิตอยู่ต่อไปในฐานะองครักษ์อวี้เซวี่ย หรือไม่ก็ตายไปซะ”

การดำรงอยู่ขององครักษ์อวี้เซวี่ยมิใช่ความลับ แต่สถานที่ตั้งสมาชิก และรูปแบบการฝึกฝนกลับเป็นความลับสุดยอด หากถูกเลือกเข้ามาในหออวี้เจินแล้ว จะถูกตัดญาติขาดมิตร ละทิ้งอดีตของตัวเอง ละทิ้งชาติกำเนิดและชื่อแซ่ เว้นแต่จะปฏิบัติภารกิจสร้างความดีความชอบครั้งใหญ่และได้เลื่อนขั้นไปเป็นขุนนางในราชสำนัก หาไม่แล้วก็ต้องตายเท่านั้นจึงจะจากไปได้

“องครักษ์อวี้เซวี่ย...”

เขาพึมพำคำที่ไม่คุ้นเคยคำนี้ ยังมิรู้ความหมายของมันด้วยซ้ำ หลี่ฟู่ผลักเขาไปหากงซุนเหยา

“งานร้อยสกุณาคืนสู่รังปีนี้ข้าจะมาดูด้วย ใครเอาชนะเจ้าเด็กคนนี้ได้ ข้าจะตกรางวัลให้เป็นทอง”

ครั้งแรกที่เข้าร่วมงานร้อยสกุณาคืนสู่รัง เขาเพิ่งฝึกฝนตัวเองได้เพียงเดือนเดียว

คืนนั้นเขาถูกองครักษ์อวี้เซวี่ยทั้งหลายที่แย่งกันประจบเอาใจไท่จื่อทำร้ายจนแผลเต็มตัว ถ้าไม่เพราะกงซุนเหยาเวทนาและห้ามไว้ทัน เกรงว่าคงถูกซ้อมจนตายไปแล้ว หลี่ฟู่ยิ้มแย้มอารมณ์ดี ถือถุงใส่เงินปักดิ้นทองลายเมฆา โปรยทองคำแผ่นรูปใบไม้ขนาดเท่าเล็บมือออกไปกำแล้วกำเล่า

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็กลายเป็นรายการพิเศษในงาน

ร้อยสกุณาคืนสู่รัง ถูกซ้อมทุกปี เพิ่มการฝึกฝนตัวเองขึ้นทุกปี แรกเริ่มเขาไม่มีเวลาคิดถึงอนาคตที่จะต้องสร้างความดีความชอบอะไรนั่นด้วยซ้ำ

มีชีวิตอยู่ต่อไป

คือความคิดหนึ่งเดียวที่เขามี เพื่อมิให้ตัวเองถูกซ้อมจนไม่มีเรี่ยวแรงจะตอบโต้ เพื่อมีชีวิตอยู่ต่อไป เขาต้องเคี่ยวเข็ญตัวเองให้มากกว่าทุกคน

คนที่เอาชนะเขาได้ค่อย ๆ น้อยลงทุกที หลังจากนั้นวันหนึ่งเขาซึ่งยังเป็นกระเรียนขาวก็เป็นฝ่ายท้าประลองหงส์เพลิง

ไม่เคยมีใครทำเช่นนี้มาก่อน การที่สมาชิกใหม่ที่ยังฝึกฝนไม่จบหลักสูตรท้าประลองกับสมาชิกหน่วยที่มีชื่อในทะเบียนแล้วแทบจะเท่ากับการเอาชีวิตไปทิ้ง แต่วันนั้นเขากลับชนะ หลังจากนั้นก็ไม่เคยแพ้อีกเลย

ตอนนั้นเขาเพิ่งเข้าใจความหมายที่แท้จริงของชัยชนะ

องครักษ์อวี้เชวี่ยไม่อาจติดต่อกับโลกภายนอก แต่สามารถรู้ข่าวคราวของครอบครัวที่อยู่ข้างนอกได้ ยังสามารถเอาเงินรางวัลที่สะสมได้ในแต่ละเดือน ฝากตัวแทนขององค์กรนำไปจุนเจือครอบครัวของตนทางอ้อม หากวันใดสร้างผลงานครั้งใหญ่ ย่อมคืนสู่ฐานะเดิม ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัวอย่างมีเกียรติ ดังนั้นองครักษ์อวี้เชวี่ยทุกคนจึงบังคับตัวเองให้บรรลุภารกิจโดยมีชีวิตรอดกลับมา

เหยียนจูก็ดุจเดียวกัน เขาเข้าใจดี ตัวเองต้องชนะต่อไปเรื่อย ๆ เท่านั้น มีเพียงได้รับชัยชนะต่อไปเรื่อย ๆ เขาจึงจะมีชีวิตรอดจนถึงวันที่จะได้เห็นแสงสว่างอีกครั้ง

หลังจากเอาชนะผู้ท้าประลองต่อเนื่องกันสามสิบคน เหยียนจูเริ่มรู้สึกเหนื่อยและหมดแรง เหตุก็เพราะคุกเข่ามานานถึงเพียงนั้น ข้าวกลางวันยังไม่ได้กินด้วยซ้ำ ทว่าสามสิบคนนี้เป็นยอดฝีมือขององครักษ์อวี้เชวี่ยแล้ว แม้แต่พวกเขายังท้าประลองไม่สำเร็จ คนอื่นๆ จึงไม่มีใครอยากรนหาที่

"แย่จริง เรานำทองมาตั้งมากมาย สุดท้ายกลับต้องมอบให้เหยียนจูเพียงคนเดียวหรือ"

หลี่ฟู่กล่าวด้วยน้ำเสียงเสียดาย แววตาเจือรอยยิ้มกระหยิ่มใจ

เหยียนจูหมุนตัว กำลังจะโขกศีรษะขอบพระทัย กลับได้ยินเสียงเด็กหนุ่มในหน่วยกระเรียนขาวดังขึ้น

"ช้าก่อน!"

เหยียนจูหันกลับไป เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งในหน่วยกระเรียนขาวลุกขึ้นยืน เครื่องแบบของกระเรียนขาวเป็นผ้าแพรสีขาว ปักลายนกกระเรียนด้วยด้ายสีน้ำเงิน ขับเน้นให้เขาดูสง่าผ่าเผย ใบหน้าเนียนเกลี้ยงดุจหยก เขาเลิกคิ้วพลางยิ้มน้อยๆ เป็นรอยยิ้มโอหังงดงามที่พบได้บนใบหน้าของเด็กหนุ่มเท่านั้น

หลี่ฟู่พิจารณาเด็กหนุ่มผู้นั้นตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า พิจารณาอีกครั้งจากเท้าขึ้นไปถึงศีรษะ เท้าคางพลางยิ้มน้อยๆ

"อ้อ? เจ้าชื่ออะไร เจ้าไม่ยอมรับผลการประลองครั้งนี้หรือ"

เด็กหนุ่มตอบเสียงดังกังวานว่า

"ข้าชื่อ ต้วนไป๋ แต่อีกไม่นานจะเปลี่ยนเป็น ต้วนจู[9] แล้ว"

กล่าวพลางปรายตามองเหยียนจูอย่างท้าทาย

---

[9] ไป๋ แปลว่า ขาว จู แปลว่า ชาด, สีแดง การเปลี่ยนชื่อจาก ต้วนไป๋ เป็น ต้วนจู สื่อถึงการย้ายหน่วยจาก กระเรียนขาว ไปเป็น หงส์เพลิง

รอยยิ้มของหลี่ฟู่ดูอำมหิตกว่าเดิม แววตาทอประกายอันตราย

“หึ ๆ ข้าชอบคนที่ใฝ่หาความก้าวหน้าเป็นที่สุด แต่ตามกฎขององครักษ์อวี้เชวี่ย การข้ามขั้นท้าประลองด้วยตัวเอง หากพ่ายแพ้ จุดจบก็คือ...ตาย”

เหยียนจูหัวใจจมดิ่ง ความจริงกฎขององครักษ์อวี้เชวี่ยมิได้กำหนดชัดเจนว่าถ้าตัวเองเป็นฝ่ายท้าประลองแบบข้ามขั้นจะถูกลงโทษอย่างไร ทว่าหลี่ฟู่เป็นโอรสสวรรค์ ถ้าเขาอยากให้คนตายจริง ๆ ย่อมไม่มีใครรอด

“ฝ่าบาท...”

เหยียนจูกล่าวพลางประสานมือ กำลังจะขอความเมตตาแทนอีกฝ่าย แต่กลับรู้สึกถึงสายลมแผ่วเบาข้างหลัง

ลมนั้นแผ่วเบาถึงเพียงนี้ เหยียนจูรู้สึกถึงมันได้มิใช่เพราะได้ยินเสียงแหวกฝ่าอากาศ แต่เป็นเพราะสัมผัสได้ถึงไอสังหารเฉียบคมปราศจากความลังเล เหยียนจูหมุนตัวโดยไว เห็นจุดสีแดงอยู่บนผนังห้อง นั่นเป็นประกายแสงที่เกิดจากเข็มเงินสะท้อนกับแสงเทียนบนผนัง

เหยียนจูอดขมวดคิ้วมิได้

แม้ว่ากฎของงานร้อยสกุณาคืนสู่รังคือเป็นตายขึ้นอยู่กับโชคชะตา ดังนั้นจึงอนุญาตให้ใช้อาวุธลับและยาพิษทุกชนิด ทว่าตอนนี้โอรสสวรรค์อยู่ในงานด้วย หากพลาดพลั้งไป ทุกคนในที่นี้อย่าคิดว่าจะรอดชีวิตเลย

เพียงชั่วพริบตา เข็มเงินเล่มต่อไปก็ใกล้ถึงหน้าผากแล้ว เหยียนจูสะกิดปลายเท้า หมุนตัวกลางอากาศหลายรอบ ใช้ลมที่เกิดจากการหมุนตัวสกัดความรุนแรงของเข็มเงิน ทำให้เข็มชะงักนิ่งอยู่กลางอากาศ ตอนทิ้งตัวลงมาเขาถือโอกาสคีบเข็มเงิน หนีบเข็มไว้

ตรงหว่างนิ้วอย่างง่ายดาย

เข็มเงินนั้นบางดุจเส้นผม คนที่สายตาและวิชายุทธ์อ่อนด้อยล้วนมิอาจมองเห็น รู้สึกเพียงเหยียนจูตัวเบาดุจนกนางแอ่น การเคลื่อนไหวคล่องแคล่วปราดเปรียว งดงามยิ่งกว่านางรำผู้มีชื่อเสียงที่สุดในแถบฉินไหวเสียอีก หารู้ไม่ว่าเมื่อครู่หากเหยียนจูมีปฏิกิริยาตอบสนองช้าไปเพียงนิดเดียว เขาจะต้องตาย...

เหยียนจูคีบปลายเข็มเงินเหลือบมองแวบหนึ่ง เห็นประกายแสงตรงหัวเข็มจึงรู้ว่าเข็มนี้อาบยาพิษ

ต้วนไป๋โจมตีครั้งแรกไม่สำเร็จ การโจมตีครั้งที่สองก็ตามมา ฝ่ามือขาวราวก้อนหยกดูนุ่มนิ่ม แต่กลับแฝงพลังแข็งแกร่ง จู่โจมจุดสำคัญบนร่างกายเหยียนจู

เหยียนจูหลบเลี่ยงอย่างคล่องแคล่ว ใช้เข็มเงินในมือโต้กลับเป็นบางครั้ง ต้วนไป๋รู้ว่าพิษนั้นร้ายแรง จึงลนลานถอยหลบด้วยความหวาดเกรง

เวลาผ่านไปนานเข้า ต้วนไป๋ยังคงไม่ได้เปรียบแม้แต่น้อย กลับเหนื่อยล้ามากขึ้นทุกที บางครั้งถึงกับเผยช่องโหว่ ทว่าแม้จะเป็นเช่นนี้ อีกฝ่ายกลับไม่มีทีท่าจะเป็นฝ่ายจู่โจม เหมือนต้องการให้ตนเหนื่อยและหมดแรงไปเอง ต้วนไป๋โมโหหนักขึ้นทุกทีจนระงับไม่อยู่

นี่เขาดูแคลนข้าจึงได้หยอกล้อข้าเล่นใช่หรือไม่!?

สิ่งที่เขาไม่รู้คือเหยียนจูคิดเผื่อเขา

เหยียนจูเห็นเด็กหนุ่มผู้นี้อายุเพียงสิบสี่สิบห้าก็มีวรยุทธ์ขั้นนี้ วันหน้าย่อมสามารถฝึกฝนจนเป็นยอดฝีมือได้ หากต้องเสียชีวิตเพราะพ่ายแพ้ให้ตน จะมิน่าเสียดายหรือ แต่หากเขาจงใจเป็นฝ่ายแพ้ ย่อมมีความผิดฐานหลอกลวงเบื้องสูง พวกเขายังคงมิอาจรอดชีวิตได้อยู่ดี

ในเวลาเดียวกัน หลี่ฟู่หาวและบิดขี้เกียจก่อนกล่าว

“เหยียนจู เจ้าต่อสู้อย่างผ่อนคลายโดยแท้ ให้เราเชิญครอบครัวเจ้ามาดูเจ้าต่อสู้ด้วยดีหรือไม่ แต่เมื่อเข้ามาแล้วย่อมออกไปไม่ได้แล้วนะ”

เหยียนจูตื่นตระหนก คิดในใจว่าตบตาหลี่ฟู่ไม่ได้เลยจริง ๆ ได้แต่แข็งใจลงมือ

เดิมทีความสามารถของต้วนไป๋สู้เหยียนจูไม่ได้อยู่แล้ว ยามนี้ความเหนื่อยล้าและโทสะทำให้เขาเสียกระบวนท่า ยิ่งยากที่จะรับมือ เหยียนจูลงมือไม่กี่กระบวนท่าก็คว้าข้อมือเขาและออกแรงลากมาตรงหน้าได้ มืออีกข้างยกขึ้นแล้วซัดเข้าไป เข็มเงินจ่อลำคอของต้วนไป๋เว้นระยะเพียงสองนิ้วเท่านั้น

ผลแพ้ชนะเห็นได้ชัดเจน

“ฮ่า ๆ ๆ ฮ่า ๆ ๆ”

หลี่ฟู่หัวเราะเสียงดังก่อนกล่าวสืบต่อ

“เจ้าชื่อต้วนไป๋ใช่หรือไม่ มา มาหาเราตรงนี้”

เหยียนจูปล่อยต้วนไป๋แล้วถอยหลบไปด้านข้าง

ต้วนไป๋แม้จะพ่ายแพ้ แต่ใบหน้ากลับไร้ความหวาดกลัว เดินไปคุกเข่าลงตรงหน้าหลี่ฟู่ ดวงหน้างามเฉิดฉันแหงนขึ้นจ้องมองหลี่ฟู่

หลี่ฟู่ยิ้มพลางถามว่า

“เป็นอย่างไร คราวนี้ยอมจำนนหรือยัง”

“ยังพ่ะย่ะค่ะ เขาอายุมากกว่าข้า ถ้าข้าอายุเท่าเขา ข้าต้องเอาชนะเขาได้แน่”

คำกล่าวนี้ของเขาฟังดูไร้เหตุผล เพราะแต่ไหนแต่ไรมาหออวี้เจินดูแต่ผลแพ้ชนะ ไม่แบ่งเด็กผู้ใหญ่ องครักษ์อวี้เชวี่ยที่เหยียนจู

ท้าประลองตอนนั้นก็อยู่ในวัยหนุ่มที่มากด้วยพละกำลัง

“อ้อ? แต่องครักษ์อวี้เชวี่ยเมื่อแพ้ย่อมต้องตาย เกรงว่าเจ้าคงไม่มีชีวิตอยู่จนอายุเท่าเขาแล้วกระมัง”

หลี่ฟู่กล่าว

ต้วนไป๋น้ำเสียงอ่อนลงทันที ก้มหน้ากล่าวปนสะอื้นเล็กน้อย

“หากฝ่าบาทมิให้ต้วนไป๋มีชีวิต เช่นนั้นต้วนไป๋ก็ไม่ขออยู่ต่อพะย่ะค่ะ”

หลี่ฟู่บีบคางเขาให้เงยหน้าขึ้น พิจารณาดวงหน้านั้นพลางเอ่ยว่า

“เราให้เจ้าทำอะไร เจ้าก็ยินดีทำหรือ”

“ต้วนไป๋เป็นข้ารับใช้ของฝ่าบาท ฝ่าบาทประสงค์ให้ทำสิ่งใดย่อมยินดีทั้งนั้น”

“ดี”

หลี่ฟู่เอ่ยแล้วคลี่ยิ้มอารมณ์ดีกว่าเดิม ก่อนกล่าวต่อ

“ข้าขอถามเจ้า เจ้าเป็นหงส์เพลิงหรือนกยูงน้ำเงิน”

ต้วนไป๋ส่ายหน้าปฏิเสธ

“มิใช่ทั้งสองประการพะย่ะค่ะ”

“ในเมื่อมิใช่องครักษ์อวี้เชวี่ย ย่อมไม่ต้องทำตามกฎระเบียบขององครักษ์อวี้เชวี่ย”

แม้กระเรียนขาวจะเป็นคนของหออวี้เจิน ทว่าตราบใดที่ยังไม่มีชื่อในทะเบียนองครักษ์อวี้เชวี่ยอย่างเป็นทางการ ย่อมไม่นับเป็นองครักษ์อวี้เชวี่ยที่แท้จริง

“แต่ถ้าอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป นับจากนี้ย่อมมิอาจเป็นองครักษ์อวี้เชวี่ยได้อีก”

หลี่ฟู่กล่าวสืบต่อ

ต้วนไป๋โขกศีรษะทันที ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ฝ่าบาทให้ต้วนไป๋ทำอะไร ต้วนไป๋ก็จะทำอย่างนั้น ฝ่าบาทไม่ให้ต้วนไป๋เป็นองครักษ์อวี้เซวี่ย ต้วนไป๋ย่อมไม่เป็นองครักษ์อวี้เซวี่ย”

“ดีมาก”

หลี่ฟู่เอ่ยชมพลางลูบหัวเขา ก่อนกล่าวต่อ

“จากนี้ให้เจ้าไปอยู่ตำหนักในแล้วกัน”

“ฝ่าบาท!”

เหยียนจูหลุดอุทาน ก่อนกล่าวต่ออย่างอดไม่ได้

“เขา...เขายังเด็ก”

เขารู้อยู่แล้ว ตั้งแต่เห็นรูปโฉมของต้วนไป๋ เหยียนจูก็รู้ว่าหลี่ฟู่ไม่มีทางปล่อยเขาไป

หลี่ฟู่ไม่เห็นด้วย จึงกล่าวว่า

“เด็ก? ดูเหมือนตอนนั้นเจ้ายังเด็กกว่าเขาเสียอีก”

เหยียนจูอับจนถ้อยคำ

เพราะเขาผ่านความเจ็บปวดแบบนั้นมาก่อน จึงไม่อยากให้ต้วนไป๋เจริญรอยตาม แต่เห็นชัดว่าหลี่ฟู่ไม่ใส่ใจสักนิด เพียงเท้าคางขบคิดแล้วเอ่ยว่า

“แต่การอยู่ในตำหนักในต้องมีตำแหน่ง จะให้ตำแหน่งอะไรเจ้าดีล่ะ”

ต้วนไป๋ก้มหน้าหมอบอยู่บนพื้น มุมปากผุดรอยยิ้ม

เขาไม่เคยคิดว่าจะสามารถเอาชนะเหยียนจูที่หลายปีมานี้ไม่เคยแพ้ใครได้อยู่แล้ว ที่ดึงดันท้าประลองก็เพียงอยากใช้วิธีการแบบเดียวกันดึงดูดความสนใจจากหลี่ฟู่เท่านั้นเอง พวกเขาสามารถใช้รูปร่างหน้าตาแลกกับลาภยศ แล้วไฉนเขาต้วนไป๋จะทำบ้างไม่ได้

“ให้เจ้าเป็นขันทีตำหนักในแล้วกัน!”

หลี่ฟู่ห่อกำปั้นต่อยฝ่ามือตนเอง ท่าทางเบิกบานเหมือนตัดสินใจเรื่องยากบางประการได้

รอยยิ้มของต้วนไป๋ชะงักค้าง ใบหน้าพลันซีดเผือดไร้สีเลือด มือที่วางอยู่บนพื้นกำแน่นจนแทบจะขูดพื้นขึ้นมา กระนั้นน้ำเสียงกลับยังเบิกบาน...เค้นเสียงยินดีลอดไรฟันออกมา

“ขอบพระทัย...ฝ่าบาท”

หลี่ฟู่ลุกขึ้นเดินผ่านหน้าเขาไป เมื่อถึงตรงหน้ากงซุนเหยาจึงเอ่ยว่า

“คนผู้นี้เราต้องการ วันหน้าเจ้าค่อยประสานกับไช่เยวี่ยก็แล้วกัน”

จากนั้นโอบเหยียนจูที่ตะลึงงันเดินไปยังบันได เดินพลางโปรยทองแผ่นรูปใบไม้ไปให้กลุ่มคนพร้อมกับกล่าวอย่างอารมณ์ดีว่า

“นี่เป็นเงินที่ใต้เท้าเหยียนจูเลี้ยงเหล้าพวกเจ้า”

หลายปีมานี้ จำนวนทองแผ่นรูปใบไม้ที่ช่วงชิงได้กลายเป็นการประลองประเภทหนึ่งของเหล่าองครักษ์อวี้เชวี่ย เพียงแต่หากเทียบกับการประลองยุทธ์อย่างจริงจังแล้ว นี่เป็นการประลองที่ผ่อนคลายและสร้างความเบิกบานกว่ามาก พวกเขาแสดงกระบวนท่าเด็ดดอกปลิดใบพลางตะโกนเสียงดัง

“ขอบพระทัยฝ่าบาท! ขอบคุณใต้เท้าเหยียนจู!”

ต้วนไป๋เงยหน้ามองแผ่นหลังของเหยียนจู ความริษยาในดวงตาแทบจะลุกเป็นไฟ

ฝนพรำต้นหลิวใบปลิดปลิว บุปผาร่วงโรยเผยสกุณา

ฝนฤดูใบไม้ผลิตกลงมาตลอดทั้งวัน จวบจนพลบค่ำจึงหยุด

พื้นเปียกลื่น สายลมอ่อนที่พัดมาเจือไอเย็นจาง ๆ ท่ามกลางราตรี บุรุษผู้หนึ่งกำลังรุดไปตำหนักบรรทมในวังตู้ยัง เขาว่องไวยิ่งกว่าสายลม ทว่ากลับแผ่วเบายิ่งกว่าสายลม แม้จะซอกแซกไปในวังหลวงที่มีการเฝ้าระวังอย่างเข้มงวด แต่กลับเหมือนเดินอยู่ในดินแดนที่ปราศจากผู้คน ทหารจิ้นเว่ย[10] ที่ยืนเฝ้ายามหรือลาดตระเวนไม่ตระหนักถึงความเคลื่อนไหวของเขาเลย แม้จะรู้สึกได้ แต่ก็คิดว่าเป็นเพียงสายลมพัดดอกไม้ใบไม้ให้ปลิวโปรยเท่านั้น

ในวังตู้ยัง เด็กหนุ่มผู้หนึ่งสวมชุดผ้าโปร่งบางสีฟ้า เอนกายอยู่บนตั่งนุ่ม ผ้าที่ห่อหุ้มเรือนร่างงดงามของเด็กหนุ่มอ่อนนุ่มถึงเพียงนั้น ทำให้ทุกสัดส่วนของร่างกายถูกขับเน้นจนเห็นเด่นชัด เด็กหนุ่มปรับเปลี่ยนท่านอนของตัวเองไม่หยุด ปรารถนาให้กษัตริย์ที่อารมณ์แปรปรวนและหมกมุ่นในกามผู้นั้นเข้ามาและได้เห็นท่วงท่าอันเย้ายวนมากที่สุด

ทันใดนั้น ลมวูบหนึ่งพัดใส่ผ้าม่านงดงามริมหน้าต่างจนปลิวขึ้น

เด็กหนุ่มชะงักการกระทำ ลุกขึ้นนั่งช้า ๆ

“ใครน่ะ!”

บุรุษผู้หนึ่งก้าวออกมาจากข้างตั่งนุ่ม

เสื้อผ้าที่สวมเป็นเครื่องแบบหงส์เพลิง ผ้าแพรสีกรมท่า บนนั้นใช้ด้ายสีทองและสีแดงปักลายนกตัวใหญ่ย่ำกองเพลิง หางนกที่ดูเหมือนเปลวเพลิงร้อนแรงทิ้งตัวยาวไปจรดชายเสื้อด้านล่าง

---

[10] จิ้น แปลว่า ใกล้ชิด เว่ย แปลว่า คุ้มครอง, อารักขา ทหารจิ้นเว่ยจึงหมายถึงทหารที่ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยอย่างใกล้ชิด บางยุคสมัยใช้เป็นชื่อกองทหารที่มีฝีมือเยี่ยมยอด

ใบหน้านั้นเนียนเกลี้ยงดุจหยก คิ้วเป็นรูปดาบสีจาง ดวงตาประหนึ่งหยกดำ ริมฝีปากแดงระเรื่อ

“ถ้าไม่มีคำสั่ง องครักษ์อวี้เซวี่ยจะปรากฏตัวไม่ได้มิใช่หรือ”

“ต้วนไป๋...”

เด็กหนุ่มกล่าวขัดเขาว่า

“ฝ่าบาทพระราชทานชื่อให้ข้าว่า หลันอวี้ แล้ว”

เหยียนจูทอดถอนใจก่อนกล่าวว่า

“หลันอวี้ ไปกับข้า ข้าจะพาเจ้าหนีออกจากวัง”

“หนี?”

หลันอวี้ทวนคำก่อนหัวเราะออกมา จากนั้นค่อยกล่าวต่อ

“ทำไมข้าต้องหนี ข้ากำลังจะได้เป็นคนโปรดอยู่แล้ว”

เหยียนจูกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“เจ้าไม่รู้จักความเจ็บปวดแบบนั้นด้วยซ้ำ! เจ้ายังเด็ก ยังมีหนทางให้ก้าวเดินอีกมาก!”

“อ้อ?”

หลันอวี้เอ่ยแล้วหัวเราะเบา ๆ ก่อนกล่าวสืบต่อ

“ข้าไม่รู้ แต่เจ้ารู้มิใช่รึ เจ้าบอกข้าสิ”

กล่าวจบก็ทำหน้าเหมือนกำลังดูการละเล่นแสนสนุก

หลันอวี้เกลียดชายหนุ่มตรงหน้าผู้นี้เหลือเกิน ทั้งที่เขาเองก็อ้าขาแลกกับลาภยศ แต่กลับเสแสร้งปั้นท่ามีคุณธรรมมาสั่งสอนตน จะว่าไปแล้วมิใช่เพราะกลัวตนจะมาแย่งตำแหน่งของเขาไปหรอกหรือ

เหยียนจูหน้าซีดลงทันใด

ปีนั้น ในพลับพลาที่ประทับในเจียงหนาน ห้องบรรทมนั้นมีแสงไฟสว่างไสวเหมือนวังตู้ยัง ม่านเตียงซ้อนกันหลายชั้น เขาถูก

เชือกแดงมัดไว้กับเตียง ร่างกายที่ยังเจริญเติบโตไม่สมบูรณ์ถูกบังคับให้เปิดอ้า รองรับความเจ็บปวดเหมือนถูกฉีกกระชาก แต่จะให้เขาสาธยายความเจ็บปวดอันอัปยศอดสูอย่างนั้นออกมาได้อย่างไร เขาจะเอ่ยปากได้อย่างไร

เวลานี้เอง เสียงตะโกนของขันทีตำหนักในพลันดังขึ้นข้างนอก

“ฮ่องเต้เสด็จ!”

เหยียนจูยื่นมือไปหาหลันอวี้ กล่าวอย่างร้อนรนว่า

“จะไปก็ต้องใช้โอกาสตอนนี้แล้ว”

หลันอวี้ยื่นมือไปกุมมือเขาไว้ดุจกัน เหยียนจูกำลังดีใจ คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายกลับกอดแขนเขาแน่นแล้วดึงมากดตรงหน้าอกตน ตะเบ็งเสียงร้องดังลั่น

“อ๊า! เหยียนจู เจ้าคิดจะทำอะไร เจ้าอย่าทำเช่นนี้! ฝ่าบาท! ฝ่าบาท! ช่วยข้าน้อยด้วย!”

เหยียนจูตื่นตระหนก ผลักเขาออกหมายจะดึงแขนกลับมา แต่กลับทำไม่สำเร็จ ระหว่างยื้อยุดกัน ชุดผ้าโปร่งบางของหลันอวี้เลื่อนหลุดไปข้างหนึ่ง เผยให้เห็นแขนครึ่งท่อนที่ขาวเนียนดุจรากบัวอ่อน

“เกิดอะไรขึ้น!”

โอรสสวรรค์ที่สวมชุดทั่วไปตัดเย็บจากแพรสีเหลืองเดินเข้ามานิ่วหน้ามองสองคนที่ยื้อยุดฉุดกระชากกัน

หลันอวี้ปล่อยเหยียนจูในที่สุด โผไปแทบเท้าหลี่ฟู่

“ฝ่าบาท! ไม่เกี่ยวกับข้าน้อยนะพ่ะย่ะค่ะ เป็นเขา...เขาแอบบุกเข้ามาทำลับ ๆ ล่อ ๆ”

เหยียนจูเห็นหยาดน้ำตาตรงหางตาเขาแล้ว แผ่นหลังเย็นเยือกอย่างห้ามไม่อยู่ เขาเม้มปาก คุกเข่าโขกศีรษะให้หลี่ฟู่อย่างนอบน้อม

“ข้าน้อยถวายบังคมฝ่าบาท”

หลี่ฟู่ยังไม่สั่งให้พวกเขาลุกขึ้น โบกมือไล่ขันทีและนางกำนัลออกไป นั่งลงแล้วจิบน้ำชาอย่างผ่อนคลาย

“เสี่ยวอวี้เอ๋อร์ เจ้าพูดก่อน”

หลันอวี้คุกเข่าแทบเท้าเขาอย่างน่าสงสาร

“ทูลฝ่าบาท ใต้เท้าเหยียนจูแฝงตัวเข้ามาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ จะบังคับข้าน้อยให้ตามเขาไปให้ได้ ข้าน้อยย่อมไม่ยินยอมอยู่แล้ว เขาจึง...ดังนั้นจึงเป็นอย่างที่ฝ่าบาททรงเห็นเมื่อครู่นี้พ่ะย่ะค่ะ”

“อืม”

หลี่ฟู่เอ่ยด้วยสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน ก่อนกล่าวสืบต่อ

“เหยียนจู ที่หลันอวี้กล่าวมีคำเท็จหรือไม่”

แม้ฟังดูแล้วเรื่องราวจะไม่ใช่อย่างนั้น แต่หลันอวี้มิได้โกหกจริง ๆ หน้าผากเหยียนจูมีเหงื่อเย็นซึมออกมาหยดหนึ่ง ผงกศีรษะพลางตอบ

“ไม่มีคำเท็จพ่ะย่ะค่ะ”

“เสี่ยวอวี้เอ๋อร์ ตามความเห็นเจ้า เหตุใดเหยียนจูจึงจะพาเจ้าไปให้ได้”

“เรื่องนี้...”

หลันอวี้ผู้มีใบหน้าอ่อนเยาว์หลงเหลืออยู่ เปรยด้วยสีหน้าแดงก่ำ ก่อนกล่าวต่อเสียงหวาน

“ข้าน้อยจะเอ่ยออกมาได้อย่างไรพ่ะย่ะค่ะ”

เหยียนจูลอบพิจารณาสีหน้าของหลี่ฟู่ด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ แต่กลับมองไม่เห็นอารมณ์ใด ๆ เขารู้ดีว่าด้วยสติปัญญาของหลี่ฟู่ดูออกไม่ยากว่าหลันอวี้กำลังใส่สีตีไข่ แต่ที่เขาหวาดหวั่นคือหลี่ฟู่จะฉวยโอกาสนี้ทรมานพวกเขาสองคน

เห็นเพียงหลี่ฟู่ยิ้มน้อย ๆ กวักมือเรียกเหยียนจู

“มานี่”

หัวใจของเหยียนจูหนาวเยือกไปครึ่งหนึ่ง ใช้มือและเท้าคลานเข้าไป คุกเข่าแทบเท้าอีกฝั่งของหลี่ฟู่เหมือนหลันอวี้ หลี่ฟู่ยื่นมือไปเกาคางเหยียนจู ท่าทางอ่อนโยนเหมือนกำลังลูบไล้ลูกแมวด้วยความรัก

“มิน่า ก่อนหน้านี้ถึงมีคำกล่าวมากมาย ที่แท้เจ้าชอบเด็กคนนี้?”

“ข้าน้อยมิบังอาจพ่ะย่ะค่ะ”

หลี่ฟู่ทอดถอนใจก่อนกล่าว

“ก็ใช่สินะ เหยียนจูโตแล้ว อยากมีคนปรนนิบัติบ้างแล้ว เสี่ยวอวี้เอ๋อร์ งั้นเจ้าทำให้ผู้อาวุโสสบายตัวก่อนแล้วกัน”

เหยียนจูกับหลันอวี้ใบหน้าเขียวคล้ำ แม้แต่หลันอวี้ที่ตัดสินใจยอมสละศักดิ์ศรีลูกผู้ชายแลกกับลาภยศก็คิดไม่ถึงว่าหลี่ฟู่จะบ้าคลั่งกว่าที่เขาคิดไว้ ต้องการให้ทั้งสองร่วมประเวณีกันต่อหน้าเขา นี่ใช่การรับพระเมตตาจากฮ่องเต้ในตำหนักในที่ไหนกัน เห็นชัดว่าหยอกล้อพวกเขาเล่นเหมือนทั้งสองเป็นนางคณิกาในหอนางโลม

หลี่ฟู่เห็นทั้งสองนิ่งงันอยู่ที่เดิม จึงตบหน้าผากพลางเอ่ย

“ดูเราสิ เกือบลืมไปเลย เคยแต่สอนเหยียนจูให้รองรับความสำราญ กลับไม่เคยสอนเขาว่าต้องตักตวงความสำราญอย่างไร มา ๆ ๆ เราบอกกล่าวแล้วพวกเจ้าทำตามก็แล้วกัน เสี่ยวอวี้เอ๋อร์ เจ้าต้องลำบากหน่อยนะ ถึงอย่างไรนี่ก็เป็นครั้งแรกที่เหยียนจูอยู่ข้างบน”

“...”

“...”

เหยียนจูคุกเข่านิ่งไม่ขยับ ใบหน้าเปลี่ยนจากแดงเป็นเขียว จากเขียวเป็นขาว ใจคิดว่าหากเขาจะยอมตายดีกว่ายอมจำนน ควรจะกระโดดเข้าไปบีบคอฮ่องเต้สุนัขผู้นี้ก่อนดีหรือไม่ จะได้ระบายความแค้นตลอดหลายปีมานี้ด้วย ยิ่งคิดยิ่งอยากทำเช่นนั้น แต่สติสัมปชัญญะเตือนเขาว่าต้องอดทน หาไม่แล้วครอบครัวของตนซึ่งไม่รู้ว่าอยู่ที่ใดย่อมพลอยเดือดร้อนไปด้วย

เส้นเลือดบนหน้าผากหลันอวี้เต้นตุบไม่หยุดหย่อน เขาเกลียดเหยียนจูเป็นที่สุด แต่ทรราชผู้นี้กลับจะให้มันมาเปิดบริสุทธิ์ตน เหมือนต้องการแสดงให้เห็นว่าเป็นข้ารับใช้เหมือนกัน ตนยังต่ำต้อยกว่ามันขั้นหนึ่งด้วยซ้ำ ทำเช่นนี้สร้างความอดสูให้เขายิ่งกว่าถูกตบหน้าหลายฉาดเสียอีก อีกทั้งได้ยินมานานแล้วว่าฮ่องเต้ผู้นี้อารมณ์แปรปรวนกับเรื่องบนเตียง หากเขาร่วมประเวณีกับเหยียนจูจริงและทิ้งอีกฝ่ายไว้ข้าง ๆ ใครจะไปรู้ว่าทรราชผู้นี้จะบันดาลโทสะขึ้นมากะทันหันหรือไม่

ระหว่างที่ทั้งสองต่างใคร่ครวญและต่อสู้กับความคิดตัวเองว่าจะพลีกายเพื่อรักษาชีพ หรือจะพลีชีพเพื่อดำรงไว้ซึ่งคุณธรรม ทันใดนั้นคนผู้หนึ่งพลันวิ่งเข้ามาจากข้างนอก เป็นไช่เยวี่ยนั่นเอง เขาโขกศีรษะพลางรายงานหลี่ฟู่อย่างร้อนรน

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วพ่ะย่ะค่ะฝ่าบาท! ใต้เท้าเฉาผลักหวากุ้ย-เหรินตกน้ำพ่ะย่ะค่ะ!”

แม้จะเป็นโอรสสวรรค์ที่สุขุมเยือกเย็นมาตลอด ยามนี้ใบหน้าก็ยังถอดสี

ในราชสำนักหาได้มีใต้เท้าเฉาเพียงคนเดียว แต่เกรงว่าใต้เท้าเฉาที่กล้าผลักพระสนมฝ่ายในตกน้ำคงมีเพียงคนเดียว และใต้เท้าเฉาที่สามารถทำให้เทียนอู่ตี้[11] ผู้สง่าผ่าเผยประหม่าลนลานได้ก็มี

เพียงคนเดียวดุจกัน

หลี่ฟู่ลุกพรวดทันใด วิ่งออกไปข้างนอกโดยไม่รีรอ วิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็ย้อนกลับมาถีบก้นเหยียนจู

“เจ้ายังจะคุกเข่าอยู่ทำไม รีบไปสิ!”

เหยียนจูเป็นดุจพยาธิในท้องของหลี่ฟู่มานานแล้ว เข้าใจความหมายของอีกฝ่ายในทันที ยิ่งรู้ดีว่ายามนี้เขาไม่มีทางถือสาที่ตนไม่ปฏิบัติตามกฎธรรมเนียม เห็นเพียงลมวูบหนึ่งหอบพัดผ้าม่านผืนงามจนปลิวขึ้น ยามม่านทิ้งตัวลง เหยียนจูก็หายไปอย่างไร้ร่องรอยเสียแล้ว

ตอนหลี่ฟู่รุดไปถึงศาลากลางน้ำในอุทยานหลวง หวากุ้ย-เหรินถูกช่วยขึ้นมาและส่งกลับวังหวาหมิงแล้ว มีหมอหลวงคอยดูแลรักษาอยู่

ในศาลากลางน้ำ คนสองฝ่ายกำลังเผชิญหน้ากัน ฝ่ายหนึ่งคือขันทีและนางกำนัลวังหวาหมิง กำลังเอะอะโวยวายต่อหน้าเฉาเหยียน อีกฝ่ายหนึ่งเป็นเด็กรับใช้สองคนของเฉาเหยียนที่พยายามห้ามปรามพวกเขาสุดกำลัง ที่น่าแปลกคือเด็กรับใช้สองคนนี้ดูอ่อนแอ แต่ไม่ว่าอย่างไรคนของวังหวาหมิงก็ไม่อาจฝ่าการคุ้มกันของพวกเขาไปได้

ส่วนบุคคลที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องราวครั้งนี้ กำลังเอนกายพิงเสาอย่างผ่อนคลาย รินสุราให้ตัวเองและดื่มอยู่หน้าทะเลสาบที่ใสกระจ่างดุจจันทราและคันฉ่อง ราวกับเรื่องทั้งหมดล้วนไม่

---

[11] คำว่า ‘ตี้’ มาจาก หวงตี้ ที่แปลว่า ฮ่องเต้ เทียนอู่ตี้จึงหมายถึงฮ่องเต้เทียนอู่ หรือจักรพรรดิเทียนอู่

เกี่ยวข้องกับเขา สายลมอ่อนพัดเส้นผมเขาจนพลิ้วปลิว อาภรณ์สีขาวดุจหิมะทำให้เขาดูเหมือนจันทราในภาพวาด งดงามยิ่งกว่าเทพเจ้าในดวงจันทร์ หลี่ฟู่เห็นเขายังนั่งอยู่อย่างปลอดภัยโดยไม่ถูกทำร้ายแม้แต่ปลายเส้นผม ก็รู้ว่าต้องเป็นเหยียนจูที่แฝงตัวอยู่ในที่ลับคอยช่วยเหลือ อดไม่ได้ที่จะพรูลมหายใจอย่างโล่งอก

“ฮ่องเต้เสด็จ!” ไช่เยวี่ยตะโกน

คนในศาลาหยุดทะเลาะกันในที่สุด คุกเข่าถวายบังคมอย่างพร้อมเพรียง

“ฝ่าบาท! พระองค์ต้องให้ความเป็นธรรมแก่พระสนมของพวกเรานะเพคะ!”

นางกำนัลรุ่นใหญ่ของวังหวาหมิงร่ำไห้พลางกล่าวต่อ

“กุ้ยเหรินแค่รู้จักเอาใจฝ่าบาทเท่านั้น ไม่รู้ไปล่วงเกินใครเข้าถึงทำให้ใต้เท้าเฉาลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้ โชคดีที่บารมีของฝ่าบาทคุ้มครอง ถูกช่วยขึ้นมาทันเวลา หาไม่แล้ว...ฮือ ๆ ๆ...”

พอนางร่ำไห้ คนอื่น ๆ ในวังหวาหมิงก็ร่ำไห้ฟูมฟายตาม

หลี่ฟู่หนวกหูจนคิ้วขมวดมุ่น ขณะกำลังจะเอ่ยวาจา พลันได้ยินเสียงดังมาจากข้างหลัง

“จยาอี้ฮองไทเฮาเสด็จ!”

เขาตกใจ แม้จะรู้แต่แรกแล้วว่าฮองไทเฮาต้องมา แต่กลับคิดไม่ถึงว่าจะมาเร็วถึงเพียงนี้ คนของฮองไทเฮา หาใช่คนที่เหยียนจูจะแตะต้องได้

ตอนนั้นเขาได้แต่เดินไปตรงหน้าเฉาเหยียน แข็งใจฟาดฝ่ามือใส่ดวงหน้างดงามจนไม่เหมือนมนุษย์แล้วตวาดด่า

“เจ้าคนหน้าไม่อาย! หวากุ้ยเหรินไปทำอะไรเจ้า เจ้าถึงต้องทำร้ายนางเช่นนี้! วันหน้าหากเราจะแต่งตั้งใครเป็นฮองเฮา เจ้ามิ

ต้องก่อกบฏรึ”

เฉาเหยียนไม่ร้องไห้โวยวายและไม่อ้อนวอน เอาแต่ยิ้มเย็นพลางมองเขา

หลี่ฟู่รู้ว่าเขาตระหนักดีถึงความลำบากใจของตน แต่กลับดื้อรั้นไม่ยอมแสดงละครว่ายอมจำนน ความปวดใจแปรเปลี่ยนเป็นความขุ่นเคืองอย่างอดไม่ได้ จึงเอ่ยเสียงเย็น

“ใครก็ได้! ลากตัวมันไปขังในหอสำนึกตน! หากไม่มีคำสั่งของเรา ใครก็ห้ามพบมันทั้งนั้น!”

หอสำนึกตนเดิมทีเป็นสถานที่ทบทวนตัวเองและสงบจิตใจของเทียนเซิ่งต้าตี้ ปฐมกษัตริย์แห่งแคว้นเทียนเฉา ภายหลังค่อย ๆ กลายเป็นสถานที่ลงโทษเชื้อพระวงศ์ในวัง

เฉาเหยียนแม้มีตำแหน่งซั่งต้าฟู แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับหลี่ฟู่ทุกคนรู้ดี ดังนั้นจึงลงโทษเขาเหมือนลงโทษเชื้อพระวงศ์คนหนึ่ง

“ฮ่องเต้อย่าพิโรธเลย เฉาเหยียน...”

น้ำเสียงน่าเกรงขามดังขึ้น จยาอี้ฮองไทเฮามาถึงแล้ว

“เสด็จแม่อย่าทรงขอความเมตตาแทนเขาเลย!”

หลี่ฟู่ขัดนางด้วยน้ำเสียงยืนกราน ก่อนกล่าวสืบต่อ

“เราตัดสินใจแล้ว ใครก็ไม่ต้องพูดอะไรอีกทั้งนั้น เสด็จแม่ไปเยี่ยมหวากุ้ยเหรินกับเราที่วังหวาหมิงเถอะ ตามหลักแล้วสนมชายาจากตำหนักในไม่ควรมาเดินเล่นที่อุทยานด้านหลังในเวลานี้ เกรงว่าคงมีลับลมคมในอะไรซ่อนอยู่ เราจะไปคืนความเป็นธรรมให้นางเอง”

กล่าวจบก็ประคองฮองไทเฮาออกจากศาลากลางน้ำด้วยตัวเอง แม้แต่หางตาก็มิได้เหลือบแลเฉาเหยียนที่ถูกองครักษ์มัดตัวไว้

ถ้อยวาจานั้นกล่าวได้น่าฟังทีเดียว แต่จยาอี้ฮองไทเฮามีหรือจะไม่เข้าใจ หลี่ฟู่กำลังบอกเป็นนัยว่าหวากุ้ยเหรินเองก็ทำผิดเช่นกัน หากจะสืบสาวเอาความให้ละเอียดจริง ๆ ล้วนไม่เป็นผลดีต่อผู้ใดทั้งสิ้น จึงได้แต่ยอมยุติเรื่องนี้เพียงเท่านี้

แสร้งทำทีอ่านอนุมัติฎีกาอย่างใจเย็นได้ครู่หนึ่ง เมื่อแน่ใจว่าบริเวณรอบห้องทรงพระอักษรนอกจากไช่เยวี่ยแล้วไม่มีคนอื่นอีก โอรสสวรรค์หลี่ฟู่ก็เดินไปริมหน้าต่าง กดเสียงเบาตะโกนออกไป

“เหยียนจู! เหยียนจู!”

เหมือนมีผ้าโปร่งสีดำพลิ้วผ่านไป เงาร่างสูงโปร่งสายหนึ่งทิ้งตัวลงมาตรงหน้าต่าง ก้มศีรษะทำความเคารพ

“ข้าน้อยถวายบังคมฝ่าบาท”

หลี่ฟู่ถามอย่างร้อนใจเล็กน้อยว่า

“สถานการณ์ในหอสำนึกตนเป็นอย่างไรบ้าง”

“ทูลฝ่าบาท เมื่อคืนข้าน้อยนำป้ายคำสั่งของไช่กงกงไปจัดการอย่างลับ ๆ แล้ว รับรองว่าใต้เท้าเฉาจะไม่ได้รับความลำบากแม้แต่น้อยแน่นอน ฝ่าบาททรงมีรับสั่งไม่ให้ผู้ใดไปพบเขา ดังนั้นคนของไทเฮาจึงเข้าไปไม่ได้เช่นกัน ข้าน้อยตรวจสอบอาหารและน้ำด้วยตัวเองอีกรอบก่อนส่งเข้าไป ไม่ผิดพลาดแน่นอนพ่ะย่ะค่ะ”

“อืม”

หลี่ฟู่พยักหน้านิด ๆ ก่อนกล่าวต่อเสียงขรึม

“แต่ไหนแต่ไรมา เรื่องที่เจ้าจัดการข้าล้วนวางใจ เรากับไช่เยวี่ยถูกไทเฮาจับตาดูอย่างเข้มงวด เจ้าต้องไปดูทางโน้นบ่อย ๆ ถ้าเขาถูกทำร้ายแม้แต่ปลายเส้นผม...”

“ข้าน้อยรับรองว่าใต้เท้าเฉาจะไม่ถูกแตะต้องแม้แต่ปลาย

เส้นขนพ่ะย่ะค่ะ”

เหยียนจูรีบรับประกันเป็นมั่นเหมาะ

“ดีมาก”

หลี่ฟู่เอ่ยชมแล้วผลิยิ้มพึงพอใจ ก่อนรับสั่งต่อ

“ลุกขึ้นเถอะ”

จากนั้นหยิบวัตถุขนาดเท่าครึ่งฝ่ามือออกมาวางบนมือของเหยียนจู

“เมื่อคืนข้าตบหน้าเขาต่อหน้าธารกำนัล เขาต้องโกรธมากแน่ เจ้าช่วยนำของสิ่งนี้ไปให้เขาและกล่าวถ้อยวาจาที่น่าฟังกับเขาหน่อย”

ตอนนั้นแม้หลี่ฟู่จะโมโห ทว่าตกกลางคืนทบทวนดูแล้ว กลับรู้สึกว่าเป็นตัวเองที่ทำให้ผู้อื่นลำบากใจก่อน ทั้งยังนึกเสียใจภายหลังที่ฝ่ามือนั้นออกแรงมากเกินไป ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่าตัวเองผิด

เหยียนจูรับมาดู อดรู้สึกขบขันมิได้

นั่นเป็นกระต่ายตัวหนึ่งที่สานจากใบไผ่ คาดไม่ถึงว่าเทียนอู่ตี้ผู้มีอำนาจสูงสุดในใต้หล้า ของที่มอบให้คนรักจะเป็นของเด็กเล่นเช่นนี้

ใช่สิ เพชรนิลจินดาทั่วไป บุคคลที่เป็นเหมือนเทพเซียนผู้นั้นจะใส่ใจได้อย่างไร กลับเป็นกระต่ายตัวเล็กๆ ตัวนี้ที่สามารถแสดงถึงความจริงใจซึ่งแม้แต่ทองพันชั่งก็ยังแลกมาไม่ได้...ความบริสุทธิ์จริงใจเพียงหนึ่งเดียวของหลี่ฟู่ผู้เป็นฮ่องเต้

เห็นมุมปากเขาอมยิ้ม หลี่ฟู่ฉุนเล็กน้อย

“เจ้ายิ้มอะไร นึกขันที่ฝีมือเราแย่เกินไปงั้นหรือ”

“หามิได้พ่ะย่ะค่ะ หามิได้! เป็นเพราะฝีมือของฝ่าบาทดีเกินไป ทำให้ข้าน้อยชื่นชมกระต่ายประณีตตัวนี้จนเพลิน ขอฝ่าบาททรง

อภัยด้วย”

ฝีปากประจบสอพลอของเหยียนจูคล่องแคล่วทีเดียว

หลี่ฟู่ยื่นมือไปหยิกแก้มเขา บริภาษว่า

“อย่ามาทำปากดีต่อหน้าเราหน่อยเลย! ใจเจ้าคิดอะไรอยู่ คิดว่าเราไม่รู้หรือ รีบเอาไปมอบให้เขา!”

หยาดวสันต์เหลือเพียงถ้วย เยือกเย็นดุจน้ำแข็ง

ช่วงเวลาที่หิมะละลาย อากาศเหน็บหนาวกว่าเดิม แต่ห้องในหอสำนึกตนกลับอบอุ่น พื้นปูหญ้าแห้งเป็นชั้นหนาเพื่อดูดความชื้น ใช้ไม้กระดานทับให้แน่นแล้วค่อยปูพรมขนสัตว์ผืนหนาทับอีกชั้น เตาผิงมีไฟลุกไหม้ทั้งวันทั้งคืน พอไฟราลงหน่อยก็มีคนเติมถ่านเข้าไป...ดังนั้นเฉาเหยียนที่เอนกายอยู่บนเก้าอี้นอนที่ปูหนังจิ้งจอกจึงสวมเพียงเสื้อบาง ๆ ตัวเดียวเท่านั้น

เฉาเหยียนกำลังเดินหมากบนกระดานหมากที่สถานการณ์ย่ำแย่ เค้นสมองขบคิดว่าจะวางหมากในมือตรงไหนดี เสียงเคาะประตูพลันดังขึ้นกะทันหัน เขาเอ่ยเสียงเรียบโดยไม่เงยหน้า

“เข้ามา”

คนผู้หนึ่งในชุดขันทีถืออาหารเดินเข้ามา จัดวางเสร็จแล้วไม่ออกไป แต่กลับปิดประตูห้อง เฉาเหยียนอดแปลกใจมิได้

“มีอะไรอีกหรือ”

ขันทีผู้นั้นเดินมาใกล้เฉาเหยียน หยิบกระต่ายที่สานจากใบไผ่ออกจากแขนเสื้อแล้วยื่นให้

“ใต้เท้าเฉา นี่เป็นของที่ฮ่องเต้รับสั่งให้ข้าน้อยนำมามอบให้ท่านขอรับ”

เฉาเหยียนรับไป ถืออยู่ในมือและพลิกไปมา

“ฮึ! เอาของเด็กเล่นมาให้แค่นี้ก็คิดว่าจะยุติเรื่องราวได้รึ เขายังฝากถ้อยคำอื่นใดมาอีกหรือไม่”

น้ำเสียงเรียบเฉย แต่มุมปากเยียบเย็นกลับอ่อนโยนลงเล็กน้อย

“ฮ่องเต้ยังรับสั่งว่าใต้เท้าเฉามีความคิดเฉียบแหลม ต้องเข้าใจแน่ว่าที่เมื่อวานพระองค์ตำหนิและตบหน้าเป็นเพราะต้องการปกป้องใต้เท้าเฉา เพียงแต่ฮ่องเต้ทรงกังวลว่าใต้เท้าเฉาอยู่คนเดียวจะละเลยการดูแลตัวเอง จึงสั่งให้ข้าน้อยมาปรนนิบัติให้ดี ทั้งยังบอกว่าหิมะละลาย อากาศหนาวเย็น กำชับให้ใต้เท้าเฉารักษาสุขภาพให้ดี เรื่องที่ทำลายสุขภาพจิตอย่างการคิดถึงคะนึงหาทั้งกลางวันและกลางคืน ให้ฮ่องเต้ทรงเป็นอยู่เพียงผู้เดียวก็พอ”

เหยียนจูติดตามหลี่ฟู่มาหลายปี กระจ่างแจ้งในความหน้าด้านและน้ำเน่าของอีกฝ่ายดี จึงกุถ้อยคำหวานซึ้งที่เข้ากับบุคลิกของเขาออกมาได้อย่างง่ายดาย

เฉาเหยียนนิ่วหน้าตำหนิ

“ดีแต่กล่าววาจาเหลวไหลไร้สาระ ข้าไม่อยู่เขาคงดีใจที่ได้พลิกป้ายไม่ซ้ำกันทุกคืนต่างหาก”

แม้จะเป็นการบ่น แต่หว่างคิ้วกลับเปี่ยมล้นไปด้วยความรักใคร่และจนใจ สีหน้าที่คล้ายยิ้มคล้ายตำหนิเช่นนั้น ยามอยู่บนใบหน้าที่งามประหนึ่งเซียนของเขาแล้ว มองอย่างไรก็ไม่รู้เบื่อ

นี่แหละที่เรียกว่าสนมชายาทั้งหกวังล้วนดูด้อยไปอย่างแท้จริง

ความงามของเขาไม่จำกัดเฉพาะรูปร่างหน้าตา แต่ที่มากกว่านั้นคือท่วงทีและอากัปกิริยา เฉาเหยียน จื้อ[12] จื่อซี เจนจัดในตำราและโคลงกลอน เชี่ยวชาญดนตรี เก่งการยิงธนู วิสัยทัศน์กว้างไกล เขารู้จักกับเทียนอู่ตี้ผู้หมกมุ่นในกามตั้งแต่เล็ก ตอนนั้นชาวอี๋รุกราน

จงหยวน[13] อดีตฮ่องเต้ถูกสถานการณ์บีบคั้นให้ต้องเจรจาสงบศึก อีกฝ่ายไม่เพียงเรียกร้องให้แบ่งดินแดนชดใช้ ยังเรียกร้องให้องค์ชายคนหนึ่งเดินทางไปเป็นทูตด้วย บอกว่าเป็นทูตก็จริง แต่แท้จริงแล้วคือเป็นตัวประกัน

ตอนนั้นหลี่ฟู่เกือบถูกส่งตัวไปแล้ว แต่บุตรชายอายุเยาว์ของชื่อจง[14] เฉาเหยียนกลับเป็นฝ่ายเสนอตัวว่าจะปลอมเป็นองค์ชายเดินทางไปยังดินแดนหมานอี๋[15] แทนหลี่ฟู่

หลี่ฟู่จดจำเขาได้ไม่ลืมเลือน เมื่อขึ้นครองราชย์แล้วก็จัดการเจรจากับแคว้นอี๋ สุดท้ายใช้แพรพรรณและเงินทองมากมายแลกตัวเขากลับมา

หลายปีมานี้ คนข้างหมอนของหลี่ฟู่เปลี่ยนไปชุดแล้วชุดเล่า ทว่าบุคคลที่อยู่เคียงข้างเขามายาวนานกลับมีเพียงเฉาเหยียนคนเดียว

เหยียนจูกำลังมองเฉาเหยียน เฉาเหยียนก็กำลังมองเขา

เมื่อรู้ตัวว่าถูกจ้อง เหยียนจูหน้าร้อนผ่าวและก้มหน้าลง ทว่าสายตาของเฉาเหยียนยังหยุดอยู่บนใบหน้าเขา คล้ายมองเขาจนทะลุปรุโปร่ง

“เจ้า...นอนกับเขาแล้วหรือ”

---

[12] ชื่อของชนชั้นสูงในสมัยโบราณที่ตั้งให้ความหมายสอดคล้องกับชื่อเดิม (หมิง) โดยจื้อจะตั้งเมื่อบุคคลบรรลุนิติภาวะและเป็นชื่อที่ใช้เรียกในสังคม ส่วนหมิงจะสงวนไว้สำหรับให้ผู้อาวุโสกว่าหรือตัวเองเรียกเท่านั้น

[13] แปลตรงตัวว่าดินแดนตอนกลาง หมายรวมถึงดินแดนของชนชาติจีนเชื้อสายฮั่น

[14] ชื่อตำแหน่งขุนนางจีน อำนาจหน้าที่แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย

[15] หมาน แปลว่า เถื่อน, โหดร้าย ชาวจีนใช้เป็นคำเรียกชนเผ่าในเชิงเหยียดหยาม หมานอี๋เป็นคำเรียกชนเผ่าอี๋อย่างดูแคลน

เหยียนจูคาดไม่ถึงว่าจู่ ๆ เขาจะถามเช่นนี้ อดว้าวุ่นใจมิได้ ใบหน้าแดงซ่านกว่าเดิม

ฐานะขององครักษ์อวี้เซวี่ยเป็นความลับ คนในวังที่รู้ถึงตัวตนของเขามีไม่มากด้วยซ้ำ ดังนั้นคนที่รู้เรื่องระหว่างเขากับหลี่ฟู่จึงมีเพียงไช่เยวี่ยกับคนในหออวี้เจินเท่านั้น กระนั้นคนเหล่านี้ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี เหมือนสิ่งของมากกว่าเหมือนคน นอกจากครั้งนั้นที่ลู่ซิงพร่ำเพ้อมากความแล้ว แทบไม่เคยมีผู้ใดกล่าวถึงเรื่องนี้มาก่อน ทว่าตอนนี้คนที่กำลังถามเขาเป็นยอดดวงใจของหลี่ฟู่ ความรู้สึกเหมือนเมียอนุถูกภรรยาเอกคาดคั้นอย่างไรอย่างนั้น...

ไม่สิ เขา...เหยียนจู อย่างมากก็เป็นได้เพียงนางคณิกาในหอนางโลมเท่านั้นเอง!

“ไฉน...ไฉนใต้เท้าเฉาจึงกล่าวเช่นนี้”

ยอมรับหรือไม่ยอมรับ? นี่เป็นปัญหา

เฉาเหยียนแค่นเสียงหยัน

“คนผู้นั้น กล่าวโดยใช้คำหยาบก็คือ ‘สันดานสุนัขเลิกกินอาจมไม่ได้’![16] ขอเพียงหน้าตาดีหน่อย ไม่ว่าเพศหญิงหรือชาย วัยชราหรือเด็กเล็ก ใครจะหนีพ้นเงื้อมมือเขา ในเมื่อเจ้าถูกเขาส่งมาหาข้า แสดงว่าเขาต้องไว้ใจเจ้ามาก”

ใต้หล้านี้เกรงว่าคงมีแต่เฉาเหยียนคนเดียวที่กล้าด่าทอดูหมิ่นโอรสสวรรค์เช่นนี้ หากไม่เพราะเหยียนจูเองคือ ‘อาจม’ ที่เจ้าตัวกล่าวถึง เหยียนจูก็อยากปรบมือพลางเอ่ยชมว่ากล่าวได้ดีเหลือเกิน ทว่ายามนี้เขาได้แต่ก้มหน้าต่ำกว่าเดิม ใบหน้าแดงก่ำยิ่งกว่าเดิม

“เจ้าไม่ต้องตกใจไป ข้าหาได้เป็นคนใจแคบช่างริษยา ถ้าไม่

[16] เปรียบเปรยถึงคนที่เลิกสันดานเดิมไม่ได้

เพราะหวาหรงซิ่วผู้นั้นถือว่าตนเป็นหลานของฮองไทเฮาและเสียมารยาทเกินไป ข้าคงไม่ทำอย่างนั้นกับนาง เจ้าอาจคิดว่าข้ากำลังเอ่ยถ้อยวาจาไม่ตรงกับใจ แต่ข้ารู้จริงๆ ว่า แม้คนผู้นั้นจะควบคุมท่อนล่างของตัวเองมิได้ ทว่าหัวใจของเขาอยู่ที่ข้ามาตลอด”

เหยียนจูจะรับคำก็ไม่ใช่ จะไม่รับคำก็ไม่เชิง

รับคำแล้ว มิเท่ากับตัวเองเห็นด้วยกับวาจาวิพากษ์วิจารณ์หลี่ฟู่ของเฉาเหยียนหรือ เฉาเหยียนเป็นแก้วตาดวงใจของหลี่ฟู่ จะไร้มารยาทอย่างไรหลี่ฟู่ล้วนตามใจเขา ทว่าตนกลับไม่เหมือนกัน แต่ถ้าไม่รับคำ ย่อมดูเหมือนตนหยิ่งยโสโอหัง หากล่วงเกินเจ้านายที่อยู่ใต้คนเพียงคนเดียวผู้นี้ เกรงว่าชีวิตจะยากลำบากยิ่งกว่าล่วงเกินหลี่ฟู่เองเสียอีก

สวรรค์! เหยียนจูร่ำร้องในใจ ปีนี้เพิ่งย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ ไฉนชีวิตเขาจึงยากลำบากถึงเพียงนี้

ขณะลังเล หางตาเหลือบเห็นกระดานหมากที่วางอยู่หน้าเก้าอี้นอนของเฉาเหยียนเข้าพอดี เขาบังเกิดความคิด ชี้ตำแหน่งมุมบนขวามือพลางเอ่ยว่า

“วางหมากสีดำตรงนี้ย่อมมีโอกาสรอดอีกครั้งท่ามกลางสถานการณ์ที่ย่ำแย่”

ก่อนเหยียนจูจะเข้ามา เฉาเหยียนเค้นสมองขบคิดอย่างไรก็คิดไม่ออก คาดไม่ถึงว่าเหยียนจูจะมองเห็นทางรอด เขาลืมเรื่องที่คุยอยู่ทันทีและหันไปใคร่ครวญหมากก้าวนั้น พบว่าเป็นจริงอย่างที่เหยียนจูว่า จึงกล่าวน้ำเสียงยินดี

“คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเจนจัดการเดินหมากเหมือนกัน”

เหยียนจูกล่าวถ่อมตนว่า

“แค่ได้รับคำชี้แนะจากฮ่องเต้มาเล็กน้อยเท่านั้นขอรับ”

เฉาเหยียนหัวเราะหยัน ไม่โต้แย้งอะไร เพียงเอ่ยชวน
“มา เดินหมากเป็นเพื่อนข้าสักกระดาน”

กว่าเหยียนจูจะออกจากหอสำนึกตน ฟ้าก็มืดแล้ว

เดิมทีเขาตั้งใจไปวังตู้ยังเพื่อรายงานหลี่ฟู่ แต่กลับเห็นขันทีหลายคนยกเปลหามออกจากวัง เด็กหนุ่มบนเปลหามสติพร่าเลือนใบหน้าขาวซีด นั่นมิใช่หลันอวี้หรือ

เหยียนจูกำหมัดแน่น หัวใจเยียบเย็นดุจน้ำแข็ง

สุดท้ายเขาก็ช่วยเด็กคนนั้นไว้ไม่ได้

หลี่ฟู่มิเพียงมักมากในกาม ยังมีวิธีทรมานคนมากมาย ปกติวิธีการเหล่านี้มิอาจตัดใจนำไปใช้กับเฉาเหยียน ทั้งยังมิอาจใช้กับบรรดาสนมชายาฝ่ายในที่เป็นลูกท่านหลานเธอของขุนนางและชนชั้นสูง จึงถูกนำมาใช้กับข้ารับใช้อย่างพวกเขาที่ไม่จำเป็นต้องทะนุถนอม

คืนนี้ เกรงว่าตนคงไม่อาจสงบสติอารมณ์เผชิญหน้ากับคนผู้นั้นได้อีกแล้ว

เหยียนจูหมุนตัว สะกิดปลายเท้าเบา ๆ มุ่งหน้าไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับวังตู้ยัง หายลับไปท่ามกลางสายลมกลางคืน

แปะ!

หมากที่ทำจากหยกดำถูกวางลงบนกระดานหมากไม้จันทน์ส่งเสียงใสกังวาน

เหยียนจูประสานมือพลางกล่าว
“ฝ่าบาททรงปราดเปรื่อง ข้าน้อยแพ้อีกแล้ว”

ดวงหน้าอ่อนโยนของหลี่ฟู่เวลายิ้มกลับแฝงแววอันตราย

“แพ้สองตัวอีกแล้ว ทั้งที่เราได้ยินมาว่าหมู่นี้ทักษะการเดินหมากของเจ้าก้าวกระโดดไปไกล หรือว่าเจ้าดูแคลนเราจึงไม่ตั้งใจประลองเต็มความสามารถ”

เหยียนจูเย็นวาบถึงสันหลัง รู้ดีแก่ใจว่าหลี่ฟู่รู้เรื่องที่เขาถูกเฉาเหยียนชวนเดินหมากทุกครั้งเวลานำอาหารไปส่งแล้ว รีบคุกเข่าลง

“ข้าน้อยมิบังอาจ แต่เป็นเพราะทักษะการเดินหมากของฝ่าบาทล้ำเลิศเกินไป วิชาการเดินหมากของข้าน้อยล้วนได้ฝ่าบาทเป็นผู้ชี้แนะ โลกนี้จะมีลูกศิษย์ที่เหนือกว่าอาจารย์ได้อย่างไร”

หลี่ฟู่หัวเราะเบา ๆ ก่อนกล่าว

“สีครามสกัดจากต้นคราม น้ำครามแก่เข้มยิ่งกว่าต้นคราม[17] บางครั้งลูกศิษย์ก็ปีกกล้าขาแข็งแล้ว ทว่ายังแกล้งโง่แกล้งเซ่ออยู่ก็เป็นได้ เอาอย่างนี้แล้วกัน เจ้าเดินหมากกับเราอีกกระดาน”

เขาจ้องมองเหยียนจู กล่าวเนิบช้าต่อไป

“เรากินหมากเจ้าได้กี่ตัว จะใส่มันเข้าไปในซ่องสวาทของเจ้าให้หมด แต่ถ้าเจ้ากินหมากของเราได้ ย่อมสามารถนำหมากออกมาในจำนวนที่เท่ากัน เช่นนี้เจ้าจะได้จริงจังขึ้นมาหน่อย เป็นอย่างไร เหยียนจู?”

เหยียนจูหน้าซีด เหงื่อเย็นผุดซึมทั่วตัว

เทียนไขสีแดงส่องแสงวูบไหว ดวงจันทร์ลอยเด่นเหนือยอดไม้

ในม่านเตียงของวังตู้ยัง ชายหนุ่มในชุดเครื่องแบบองครักษ์

---

[17] สำนวนที่มาจากการสกัดสีครามมาย้อมผ้า น้ำครามที่สกัดได้มีสีแก่เข้มกว่าต้นครามเสียอีก หมายถึงศิษย์ที่เก่งกว่าครู หรือคนรุ่นหลังที่เก่งกว่าคนรุ่นก่อน

อวี้เซวี่ยหน่วยหงส์เพลิงเปลือยกายท่อนล่าง ท่อนขาขาวเนียนถูกเชือกสีแดงมัดที่ข้อเท้าและดึงขึ้นสูง ห้อยไว้กับขื่อ ทำให้บริเวณหว่างขาเปิดโล่งไร้สิ่งปิดบัง หมากห้าตัวที่ทำจากหยกขาวถูกยัดใส่ช่องทางเบื้องหลังของเขาในองศาที่แปลกพิกล ขยับเพียงนิดเดียว หยกแข็งเนื้อลื่นก็จะเคลื่อนขยับตามแรงเบียดทับของสะโพก กระตุ้นและสร้างความทรมานให้แก่เส้นประสาทของเขา

เดิมทีถูกยัดหินหยกเข้าไปก็ทรมานมากพอแล้ว คิดไม่ถึงว่าที่ทรมานยิ่งกว่าคือตอนที่เขาเป็นฝ่ายได้เปรียบ หลี่ฟู่จะล้วงเอาหินหยกออกมาตามจำนวนที่เขาชนะ บริเวณอ่อนไหวที่ถูกยัดหินหยกเข้าไปถูกนิ้วมือสองนิ้วสอดแทรกเข้าไปอีก หลี่ฟู่ตั้งใจวนนิ้วรอบหนึ่งแล้วค่อยงอนิ้วล้วงหินหยกออกมาช้า ๆ พอถึงตาต่อไป บริเวณที่ผ่อนคลายได้เล็กน้อยก็ถูกเติมเต็มด้วยหมากที่ทำจากหยกอีกครั้ง ถูกยัดหินหยกและล้วงควานออกมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าเช่นนี้จนเหยียนจูเหงื่อออกเต็มศีรษะ เพียงครู่เดียวมือที่วางหมากก็สั่นระริก

แปะ!

หมากตัวสุดท้ายร่วงหล่น ทุกอย่างยุติลง

ปกติที่เหยียนจูพ่ายแพ้ให้หลี่ฟู่เป็นเพราะความจงใจ แต่ยามนี้จิตใจถูกเคี่ยวกรำทรมานจนมิอาจขบคิดเรื่องอื่น เขาจึงไม่มีทางเอาชนะหลี่ฟู่ได้อยู่แล้ว หลี่ฟู่เล่นหยกในมือ ยิ้มพลางเอ่ยว่า

“คิดไม่ถึงว่าใช้วิธีนี้แล้วยังมิอาจทำให้เจ้าจริงจังได้ หรือว่าความจริงแล้วเจ้าชอบหยกพวกนี้มาก ถ้าอย่างนั้นเรายัดพวกมันเข้าไปในร่างกายเจ้าหมดเลยก็แล้วกัน”

กล่าวจบก็ก้าวข้ามกระดานหมากและประชิดเข้าไป ยัดหินหยกในมือเข้าไปอีกเม็ด

“อื้อ...”

หินหยกที่เย็นเล็กน้อยดันหยกด้านหน้าให้เลื่อนเข้าไปตามช่องทาง ครูดผ่านผนังที่ไวต่อความรู้สึก เหยียนจูเครียดเกร็งไปทั้งตัว

หลี่ฟู่ไม่สนใจความไม่สบายตัวของเหยียนจู บีบต้นขาด้านในของเขาและลงมืออย่างโหดเหี้ยมต่อไปโดยไม่ปรานีแม้แต่น้อย หนึ่งเม็ด สองเม็ด...พอถึงเม็ดที่สี่ หินหยกที่ถูกส่งเข้าไปเม็ดแรกก็ถูกเบียดเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุด ดุนดันจุดที่อ่อนไหวและบอบบาง เหยียนจูกัดริมฝีปากล่างแน่น แหงนคอไปข้างหลัง ไม่ปล่อยให้หยาดน้ำตาที่เกิดขึ้นเพราะความรู้สึกรุนแรงยากจะควบคุมไหลรินออกมา

เขาไม่ต้องการอ้อนวอน ไม่อาจอ้อนวอน

...

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าความผิดสูงสุดของเจ้าคืออะไร เจ้าผิดที่ลืมฐานะของตัวเอง เจ้าเป็นบ่าวของข้า ถ้าอยากได้นางจริง ก็ควรมาคุกเข่าขอร้องข้า! แต่ไม่เป็นไร ไท่จื่อข้ามีวิธีสอนเจ้าให้รู้จักการอ้อนวอน!”

...

ตั้งแต่กลับจากประพาสเจียงหนานครั้งนั้น หงส์เพลิงอ่อนน้อมยอมจำนน แต่กลับไม่เคยร่ำไห้อ้อนวอนอีกแม้แต่ครั้งเดียว จุดประสงค์ก็แค่ไม่อยากเป็นอย่างที่เขากล่าวในวันนั้น

...

“มนุษย์เราบางครั้งก็ประหลาดมาก หลายเรื่องที่เดิมทีคิดว่าให้ตายก็มิยอมทำ เมื่อทำไปแล้วหนหนึ่งกลับพบว่า แท้จริงแล้วมิได้ยากเย็นถึงเพียงนั้น ถึงขั้นติดใจด้วยซ้ำไป”

...

ทั้งที่ไม่อยากยอมรับ แต่กลับรู้ว่าที่เขากล่าวเป็นหลักการที่แท้จริง

“ชอบมากจริง ๆ เสียด้วย”

หลี่ฟู่เอ่ยพลางยิ้มเย็น ใช้ขอบหินหยกครูดไปตามท่อนลำของเหยียนจูก่อนกล่าวต่อ

“ตรงนี้ตื่นตัวเสียแล้ว”

เหยียนจูคิดจะขยับตัวหนีการหยอกเย้าของหลี่ฟู่โดยสัญชาตญาณ แต่พอขยับหินหยกในร่างกายกลับเลื่อนเข้าไปลึกกว่าเดิม อีกทั้งขาข้างหนึ่งที่ถูกแขวนห้อยไว้ทำให้เขาไม่อาจเคลื่อนไหวได้ตามใจปรารถนา หลี่ฟู่จับขาข้างที่ไม่ได้ถูกพันธนาการของเขา ยัดหินหยกเม็ดที่ห้าเข้าไปโดยไม่ปรานี

บริเวณท้องถูกเติมเต็มจนเกิดความรู้สึกประหลาด ทำเอาเหยียนจูสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

“สิบเอ็ด สิบสอง...”

หลี่ฟู่ยังคงนับจำนวนหินหยกที่ถูกเพิ่มเข้าไปในร่างกายเขาอย่างใจเย็น

ร่างกายต้องระเบิดออกมาแน่...ความคิดอันน่าสยดสยองปกคลุมเหยียนจู เขารู้ว่าถ้าไม่บรรลุจุดประสงค์ หลี่ฟู่ไม่ยอมรามือแน่ เขาเป็นทอง ตนเป็นกระเบื้อง เขาเป็นฮ่องเต้ผู้สูงส่งที่สุดในใต้หล้า ส่วนตนเป็นเพียงขี้ข้าที่แม้แต่ฐานะและชื่อแซ่ยังถูกลิดรอนไป บ่าวคนหนึ่งต่อให้ถูกทรมานจนตายก็สมควรแล้ว ไม่มีใครเวทนาเห็นใจ เว้นเสียแต่เขาจะมีชีวิตอยู่จนถึงวันที่สามารถช่วงชิงเอาชื่อแซ่ของตัวเองกลับคืนมา

“อย่า!”

เหยียนจูยอมจำนนและอ้อนวอนในที่สุด เขาขยับตัว หลบเลี่ยงนิ้วมือของหลี่ฟู่ที่ถือหินหยกไว้สุดชีวิต

“ฝ่าบาท...อื้อ...ข้าน้อยวอนขอ ฝ่าบาทได้โปรดอย่ายัดเข้ามา

อีกเลย! ละเว้นข้าน้อยด้วยเถิด! ต่อไปข้าน้อยมิกล้าอีกแล้ว ฮือ!”

หลี่ฟู่หุบยิ้มในที่สุด แค่นเสียงเย็นชา โยนหินหยกที่เหลือในมือใส่ตัวเหยียนจู แต่แล้วแขนกลับออกแรง กดตัวเหยียนจูลงบนกระดานหมาก เหลือขาเพียงข้างเดียวห้อยอยู่กลางอากาศอย่างน่าเวทนา เขาจ้องหน้าเหยียนจู กล่าวอย่างเดือดดาล

“บ่าวสุนัข เราสั่งอะไรเจ้าแค่ทำอย่างนั้นก็พอ อย่าทำอะไรนอกเหนือไปกว่านั้น! จื่อซีงดงามมาก แต่เขาเป็นคนของเรา เจ้ามีสิทธิ์ไปสอพลอเขาตั้งแต่เมื่อใด”

กล่าวพลางบีบส่วนนั้นของเหยียนจู ทำให้อวัยวะที่เชิดหัวขึ้นมาแล้วอ่อนแรงห่อเหี่ยวลง

“หากมีครั้งหน้า เราจะให้เจ้าไสหัวไปเป็นขันทีตำหนักในเหมือนเจ้าหนุ่มนั่น!”